

To je východ slunce

Skloňme své hlavy.

¹ Pane, zatímco jsme se zde shromáždili v tom nádherném velikonočním ránu a pozorujeme jak raší ta malá poupata, a včely létají dokola, aby dostaly svůj podíl, a ptáci zpívají, jako kdyby jejich srdíčka měla puknout radostí, neboť přišly velikonoce, a my věříme, že Ty jsi před mnoha lety vzbudil v tomto dni Ježíše z mrtvých, a my světime tento památný den.

² A nechť dnes velikonoce zavítají mezi nás. Dej, abychom my, Tvoji služebníci, porozuměli Jeho Slovu, totiž, že jsme byli tehdy v Jeho společenství, a že jsme s Ním byli vzkříšeni a posazeni spolu v nebeských místech.

Požehnej tuto bohoslužbu v této modlitebně a napříč celé země, kde se to přenáší telefonem.

Uzdrav všechny nemocné a postižené. Nechť i pro ně nastanou velikonoce a vyjití z nemocí k síle. A nechť ti, kteří jsou mrtví ve svých hříších a přestoupeních, dej, aby dnes mohli žít skrze Krista. A my Tě budeme oslavovat, neboť prosíme o to v Jeho jménu. Amen.

³ Považuji to za úžasnou výsadu, že mohu dnes ráno být opět v Jeffersonville, Indiana, uprostřed tohoto velikého shromáždění, modlitebna je přeplněna, a lidé stojí v... kolem dokola, a vně, na pozemku, a všude. A vy, kteří v různých místech země posloucháte telefonem, máme zde nádherné jitro.

V pět ráno mne probudil můj malý přítel s červeným bříškem, který přiletěl a posadil se na okně, a probudil mne. Měl jsem dojem, že jeho malé srdíčko pukne, když volal: „On je vzkříšen.“

⁴ Často jsem musel myslet na toho malého ptáčka, mého přítele, kterého mám tak rád. Jistá legenda o něm praví, že byl jeden malý hnědý ptáček, který Jej spatřil jak trpí na kříži, kde byl na Něj vložen hřích. Samozřejmě, ten malý pták neměl hříchu; On nemusel umírat za toho malého ptáka; ale ten přiletěl na kříž, a pokoušel se vytáhnout hřeby svým zobáčkem, a tak si svou hrud' potřísnil červeně. A já si přeji totéž s mou hrudí jakožto štít chránící tuto nádhernou věc, za kterou On umřel.

Když si uvědomíme, že náš čas je zde omezen, obzvlášť pro ty přátele,

kteří poslouchají telefonem, chtěl bych dnes ráno upoutat vaši pozornost k jistému obrázku, který před nějakým časem byl pořízen fotoaparátem v souvislosti s viděním, které jsem měl zde v modlitebně ohledně opuštění Indiany a odjezdu do Arizony, kde jsem se měl setkat se sedmi anděly ve formě pyramidy. Aniž bych věděl co se stane, když jsem se tam později dostal, myslel jsem si, že to může znamenat konec mého života, že nikdo nesnese takový výbuch... (A jsem si jist tím, že jste všichni s touto událostí seznámeni.) A potom jednou ráno v kaňonu Sabino, když jsem se modlil, byl mi vložen do ruky meč, a bylo mi řečeno: „To je meč Slova meč Slova.“

5 Později se zjevili tito andělé tak, jak bylo prorokováno. A ve stejné době se kužel světla přemístil z místa kde jsem stál, a přesunul se do výšky třiceti mil do vzduchu, a vytvořil kruh, jako křídla andělů, a vytvořil na obloze tvar pyramidy v té samé konstelaci andělů, kteří se ukázali.

6 Věda pořídila o tom snímky, počínaje od Mexika, tak se to pohybovalo ze severní Arizony, kde Duch svatý řekl, že se budu nacházet (čtyřicet mil severovýchodně od Tucsonu). A to se vzneslo do vzduchu a časopis *Life* tento snímek zveřejnil něco mystického, nacházejícího se ve vysokých sférách, kde nemůže být žádná vlhkost, kde není už pára, nebo něco takového, třicet mil výšky a dvacet sedm mil šířky, a přicházelo to z místa, kde byli tito andělé.

Nu, oni se chtěli dozvědět (ti vědci); jeden z nich, v Tucsonu se chtěl dozvědět, jaký to má význam, ale neřekl jsem jim. Vy jste o tom věděli už dopředu, ale pro ně to nebylo; to bylo pro vás.

7 A tak, On promluvil ke mně a řekl: „Bude otevřeno sedm pečeti. Těch sedm tajemství sedmero tajemství Bible, které bylo uzavřeno od založení světa, bude nyní zjeveno.“ A my, ač ve srovnání s tím světem, taková neurozená skupinka, radujeme se nyní z těchto požehnání, když můžeme slyšet tato tajemství: *Manželství a rozvod, Semeno hada*, a všechny ty další otázky, které nám byly důkladně zjeveny, nikoliv člověkem, nýbrž samotným Bohem, který otevřel těchto sedm tajemství čím církev byla, jak byla s Kristem na počátku, a jak bude zjevena v posledním dni.

8 A potom, když se to zvedlo nahoru... tam venku na nástěnce máme ten obrázek. Ale potom... mám ten obrázek zde s sebou, můžete si všimnout, to bylo v časopise *Life*. Ale nejsem si jist, zda publikum se už někdy na ten obrázek dívalo (vidíte, vidíte?) správným způsobem.

⁹ Jistě si vzpomínáte, když přišlo to vidění, kázal jsem zrovna na knihu Zjevení, kde soudcové v minulosti, když jsme spatřili Ježíše v Zjevení 1. Když jsme začali otevírat sedm pečeti nebo spíše Věků církve, krátce před otevřením sedmi pečeti, Kristus tam stál s vlasy jako bílá vlna; a popsal jsem vám, že staří soudcové v Anglii, soudcové v dávné době, když přišli a v té lavici se sklonili, byl jim dán znak jejich nejvyšší autority; nosili bílou paruku, jak to kdysi bylo, na své hlavě, jakožto znak své svrchované autority.

¹⁰ Nu, jestliže otočíte tento snímek *takto*, a podíváte se (snad to uvidíte i v obecnstvu), to je Kristus. Pohledte na jeho oči, které se zde dívají, je to dokonalé, má na sobě bílou paruku, jakožto svrchované Božství, Soudce celého nebe a země? Vidíte jeho oči, nos, jeho ústa? Jen obraťte tento obrázek z *této* polohy (jak to měli oni), *tímto* způsobem, jak to má být. A vy... Vidíte to? On je svrchovaný Soudce; nikdo není jemu rovný. A to je dokonalé ztotožnění, potvrzení, že toto poselství je pravdivé. To je pravda. A to z něj nedělá nějakou třetí osobu, nýbrž tu jedinou osobu s bílou...

¹¹ Pohledte, vidíte to tmavé, Jeho obličej, jeho bradu, jeho oči? A všimněte si, On hledí; a z něj vychází světlo svítící na pravou stranu, tam kde hledí. A na kříži hleděl právě tímto směrem, napravo, kde omilostnil hříšníka. My stále jdeme kupředu v Jeho jménu ve světle jeho zmrtvýchvstání.

¹² Přál bych si dnes ráno mít dosti času, abychom se mohli věnovat těmto nadpřirozeným jevům, které jsou během posledních třiceti nebo pětatřiceti let dokázány nad každý stín pochybnosti právě zde, v této modlitebně, počínaje událostí tam nad řekou, kdy v roce 1933 sestoupilo to samé světlo, zde v Jeffersonville, a promluvívalo tato slova: „Jako byl poslán Jan Křtitel, aby předešel první příchod Kristův, tak tvé poselství předejde ten druhý.“ Jsme tedy na konci doby. Vidíme to. Někdy se pozastavujeme nad tím, proč to nezasáhlo celý svět; snad se někdy naskytne příležitost to vysvětlit, bude-li vůle Boží.

¹³ Přál bych si nyní, abyste si otevřeli své Bible, jelikož stále věříme, že nejdřív musí přijít Slovo čtení Slova. Vždy ho čtu, neboť má slova jsou pouze lidská; pomínou, ale Slovo Boží nikdy nepomine.

¹⁴ Nu, nyní budeme číst z Písma svatého jistý text. A nejdříve bychom měli přečíst tři odstavce z Bible, které jsem si k tomu účelu zvolil. První z nich je Zjevení 1. kapitola 17. a 18. verš. To je to místo, kde se zjevil jakožto ten, který má vlasy bílé jako vlna a jeho nohy jsou jako z mědi. A potom bych si přál, abychom rovněž našli v našich

Biblich Římanům 8, 11. A dnes ráno jsem si zvolil čtení ze tří míst ze Svatých písem, jakožto poselství pro dnešní den, které Pán vložil do mého srdce v souvislosti se zmrtvýchvstáním. A potom bych chtěl ještě přečíst Marka 16,1 a 2, a vzít z toho místa své téma.

15 Nyní Zjevení 1,18, budeme číst 17 a 18:

A jakž jsem Jej uzřel, padl jsem k nohám jeho jako mrtvůj. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem ten první a poslední.

A živý, ješto jsem byl mrtvůj, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.

16 A k Římanům v 8. kapitole, 11. verši čteme toto:

Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, v vás přebývá, tedy ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.

17 A nyní u Marka v 16. kapitole (kapitole zmrtvýchvstání) 16. kapitole, 1. a 2. verši:

A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby přijdouce, pomazaly Ježíše.

Protož velmi ráno v první den po sobotě přišly k hrobu, an již slunce vzešlo.

18 Moje téma, tedy, na dnešní ráno, které jsem si zvolil, je: *To je východ slunce*, a jako předmět uvažování chci použít slova: Oživující moc.

19 Nu, víte, možná jste poslouchali ty různé kazatele, kteří promlouvali v rozhlase, a náš šlechetný bratr Neville dnes ráno, promlouval dnes ráno své velikonoční téma o zmrtvýchvstání. Pomyslel jsem si tedy, že se snad pustím trochu jinou cestou, ne, abych se chtěl odlišit, ale abych mohl k tomu ještě něco přidat, z jiného úhlu. Pro vás... Písma, každý úhel, ze kterého přistupujete k Písmům, bude vždy zvěstovat Ježíše Krista. Nelze se tomu nijak vyhnout, vždy je zvěstován On.

20 Nu, když svět v tom dnešním dni ve svých připomínkových bohoslužbách (přinejmenším ve Spojených státech a na této polokouli, dnes ráno ve svých církvích, a všude jinde) slaví památku největšího

triumfu, jaký člověk kdy docílil.

²¹ Myslím si, že když Spasitel zemřel, nebo byl dítětem, když se narodil... (On by zde nemohl být přítomen, pokud by přinejmenším nepřišel na tuto zem.) A když zemřel, On odčinil naše hříchy. A přece, narodilo se hodně krásných malých dětí, a mnoho lidí trpělo, a zemřelo pro nějakou dobrou věc, ale nebyl do dnešní doby nikdo, který by mohl znovu povstat.

²² Nyní prožíváme nevýznamnější týden v dějinách, nevýznamnější oslavy všech dob, velikonoce, kdy On dokázal to, co řekl. Člověk sice něco řekne, ale nelze tomu tak docela věřit, dokud se nedokáže, že to je pravda. A Bůh, který řekl: „Všechno zkoumejte a držte se toho co je dobré,“ On na vás nebude vynucovat něco, co sám neučinil. A tak On dokázal kdo to byl ten, který mřel za naše hříchy.

²³ A nejen že to je památný den uprostřed všech těchto velikonočních kvítek a velikonočních kytiček a králíčků a tak dále, do čeho jsme zabředli, a svaté oslavy, což je naprosto v pořádku; ale v tomto směru neodhalíme pravý význam této věci.

²⁴ Lidé se dnes snaží říci, že jednou do roka bychom si měli umývat nohy, ve čtvrtek a v pátek bychom měli přijímat večeři Páně a další podobné nauky... oni se hádají, zda to má být v ten, nebo jiný den, nebo zda to má být Sabat, nebo první den týdne, nebo... to všechno je pouze tradice. Co nám to všechno prospěje, zda dodržíš půst, nebo nikoliv, jestliže v tobě není života. Pak to je pouhá vzpomínka, a nic proti tomu nenamítám, ale lidé si ponechali tradici a opomenuli tu podstatu.

²⁵ Satanovi je lhostejno jak jsi pobožný, nebo jak pravověrný ve svém učení; jestliže si necháš ujít tento Život, rozhodně nepřijdeš tam nahoru. Nezáleží na tom, jak jsi pobožný, jak dobrý, do kolika církví jsi patřil, nebo budeš patřit, na tom nic nezáleží, pokud bys nebyl znovuzrozen.

²⁶ A proto, jestliže Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých, On ho vzbudil na památku, ale jedná se jen o to jedno ráno zmrtvýchvstání, jenom o jeden den v roku kdy to oslavujeme, nebo jsme se stali dědici toho dobrodiní jeho zmrtvýchvstání? Ale co to znamená pro mne? Co to znamená pro tebe? Nu, přece věříme vírou, že On jej vzbudil z mrtvých, ale jakou to má souvislost se mnou. To bylo před dvěma tisíci léty.

²⁷ Nu, jak jsem se ale dostal k našemu textu, byl jsem tak unaven,

paže mne bolí kvůli injekcím, které mi dala zdravotní sestra na... během několika dnů, jak víte, odjíždím do zámoří, a musel jsem vzít ty injekce, můj syn a já; proti choleře a proti žluté horečce a tak dále, a byl jsem z toho nanic byl jsem málem nemocen ale císař požaduje tyto injekce předtím, než někdo odjede do jiného národa. A On řekl: „Dejte císařovo císaři, a Bohu co je Božího.“ A když jsem tam seděl, uvažoval jsem o tom, co bych mohl promluvit dnes ráno k tomu očekávajícímu obecnstvu (které mi udělalo opravdovou radost), těm mužům a ženám, kteří vsadí svůj život za to co řeknu. Jak to mám učinit? Který text si mám vzít?

²⁸ A potom, když jsem tam tak seděl, a už jsem málem usnul, tu najednou zarachotily dveře v hlavním vchodu do našeho domu. A nakolik si pamatuji, nebyl tam nikdo přítomen, jen já, a naslouchal jsem; ihned jsem to nezaregistroval. A za chvíli zaskřípaly dveře do obývacího pokoje, kde jsem se na ten čas uchýlil ke studiu; někdo dále lomcoval dveřmi. A přišel jsem ke dveřím a otevřel je, a k mému překvapení tam stálo hezké, malé zlatovlasé a modrooké děvčátko; vypadalo jako velikonoční kvítek (který tu nyní na mne hledí). Podala mi kartičku (samozřejmě, až přijedu domů, bude tam spousta velikonočních pozdravů a tak dále, ale...) to byla ta jediná, kterou jsem obdržel poté, co jsem odjel z domu. A ona mi řekla: „Bratře Branhame, to je od tatínka a mne.“ Chtěla si být jistá tím, že to „mne“ tam bylo zdůrazněno. A její tatínek, trpící dnou, sedí v invalidním vozíku, a poslal mi tu kartičku.

²⁹ Když jsem ji od ní přijal, a poděkoval tomu malému miláčkovi, ona se otočila a vyšla dveřmi ven. Otevřel jsem tuto kartičku, a z toho co bylo na ní jsem vybral své téma, neboť na té kartičce byl text sv. Marka 16, 1 a 2:

Východ slunce, slunce vycházelo.

Potom jsem o tom začal uvažovat, a odtud jsem vzal své téma, totiž o oživení Ježíše Krista z mrtvých.

³⁰ Nu, slunce, východ slunce... ano, byla doba, kdy se svět nacházel v naprosté tmě. Byla nesličná a pustá, a byla přikrytá vodami, a ležela v temnosti ponuré zasmušilé atmosféry. A Duch Boží vznášející se nad vodami řekl: „Budiž světlo.“

³¹ Bůh měl k tomu pádné důvody, že tak učinil, neboť tam pod vodou se nacházelo semeno, které On zasel, a bylo mu zapotřebí toho slunečního jasu, aby ožilo. A první světlo, které vzniklo na této zemi,

bylo Bohem vyřčené Slovo. První světlo, které dopadlo na tuto zem, bylo to Bohem vyřčené Slovo; On řekl: „Buď světlo.“ A bylo světlo, které proměnilo tmu v světlo, za tím účelem aby na zemi bylo zrozeno stvoření radosti a života.

³² Potom Duch Boží působil s láskou a soucitem, v ten veliký den, prvního to úsvitu pro stvoření na této zemi, slunce vstalo a všechno ozářilo svými paprsky. Vysušilo vody na povrchu země a vytvořilo atmosféru nahoře; a poprvé mělo díky tomuto semeni způsobit radost a život na zemi. To byla veliká hodina.

³³ Ale, ó, to nebylo ještě nic, tento východ slunce, ve srovnání s tím velikonočním ránem. Tentokrát, když si slunce poskočilo k obloze, byl to největší ze všech východů slunce; neboť tento východ slunce zvěstoval větší novinu, než ten východ slunce na počátku. Tento východ slunce přinesl zprávu, že „On vstal z mrtvých! On byl obživen z mrtvých, jak zaslíbil. On vstal z mrtvých.“

³⁴ Když v 1. Mojžíšova vzešlo slunce poprvé, přineslo poselství, že na zemi vznikne život smrtelný život. Ale když slunce vzešlo tentokrát, byl to dvojí východ slunce další východ slunce. Nejen že vzešlo slunce [sun], nýbrž vzešel Syn [Son], aby přinesl život celému zaslíbenému Božímu semeni, které On viděl podle předzvědění ležet na povrchu země.

³⁵ Stejně tak jako rostlinný svět nemohl žít na počátku bez světla slunce působícího život, tak je to i dnes se syny Božími na povrchu země. Jim je zapotřebí Syna, světlo, aby přivedl k věčnému životu Jeho vyvolené, které On znal před založením světa. On je vyvolil v sobě před založením světa. A tehdy o velikonočním ránu uložil kdesi tuto špínu, naše těla, neboť jsme prachem země; a v nebi byla onehdy Kniha pamětí a Jeho atributy se nacházely v Něm, u vědomí, že jelikož tento Syn Boží byl vzbuzen, ten (život) vzbudí v tom čase k životu každého předurčeného syna. On věděl, že se to stane, a o kolik slavnější bude tento východ slunce od toho na počátku, kdy nastalo to první svítání.

³⁶ Nu, v tom velikém rozlomení velikonoční pečetě... Nu, dnes máme souchotinovou velikonoční pečeť. Lidé si navzájem posílají pozdravy za účelem podporování tohoto význačného fondu nebo podpory lékařů a lékařské vědy, která by pracovala na způsobech zabránění vzniku nebo pomocí léčení tuberkulózy, oni jsou... tomu říkáme velikonoční pečeť kdy si navzájem posíláme pozdravy.

³⁷ Ale když obdržíme pozdrav a zlomíme pečeť, neboť pečeti je to,

čím je uvnitř chráněno to poselství. Ale nyní, při tomto východu slunce, byla zlomena ta pravá velikonoční pečeť. A bylo zjeveno tajemství života po smrti. Předtím jsme ji neznali; svět jen tápal v temnosti, tápal vůkol lidských dohadů. Lidských srdcí se zmocnily teorie tradice, výmysly. Člověk uctíval modly, uctíval slunce, uctíval různé bohy. A různí lidé si dělali nároky, ale stejně tak šli do hrobu a zůstali tam. Ale když byla zlomena tato opravdová pečeť, a Jeden, který kdysi žil jako my, zemřel jako zemřeme my, ale On byl vzbuzen z mrtvých! Co za ráno! Nikdy nebyl nikdo takový v celé historii světa. To tajemství bylo oznámeno, totiž, že On je Zmrtvýchvstání a Život.

38 Tehdy ráno, když vystoupil, řekl: „Jelikož jsem živ i vy živi budete.“ A nejen že byl dobrodincem zmrtvýchvstání, nýbrž všechna semena, která odpočívala v té veliké Boží prozřetelnosti, se stala dědici dobrodiní tohoto zmrtvýchvstání k životu, neboť On řekl: „Jelikož jsem živ, i vy živi budete.“

39 To bylo to zlomení té pečetě. Neboť On byl vyzdvižen, a tak každý, kdo byl v Kristu, bude vyzdvižen s ním. Při tomto velikém východu slunce bylo prokázáno či potvrzeno Jeho Slovo. Celá temnota pochybností, která se zahnízdila v lidských úmyslech, byla odstraněna, neboť to byl On, který jednou žil, jedl, pil, měl obecenství s lidstvem a řekl: „Mám moc položit svůj život a mám moc jej zase vzít.“ A nejen že vyřkl toto prohlášení, ale dokázal, že bylo pravdivé. Ó, jaká nádherná věc to je! Jsem si dnes ráno jist tím, že i my, kteří věříme, nejsme s to obsáhnout jak veliké to je. Neboť On vstal z mrtvých a my, kteří jsme byli v Něm, jsme z mrtvých povstali rovněž.

40 Všimněte si, když temnota přikrývala zem a semena nemohla žít bez východu slunce [sun], temnota přikrývala zem, a nyní povstal Syn [Son] a temnota byla zapuzena tímto světlem, které ozářilo lidi a národy, totiž že: „Není ho zde, On vstal!“ Jaká výpověď!

41 On dokázal své Slovo, On dokázal, že je pravdivé, neboť nyní přemohl smrt, peklo a hrob, tu trojici ďábla smrt, peklo a hrob. Neboť satan je původcem smrti; on je vlastníkem pekla a rovněž hrobu. A to byla trojice ďábla, která byla způsobena jednou věcí, smrtí smrt, s kterou jdeš do hrobu, jsi-li hříšníkem jdeš, do pekla. Všechno to... jedna věc, trojice satanova, kterou byla smrt, která držela člověka po celá ta léta v otroctví, ale nyní, ta pravá Boží trojice v Jednom, která se projevila v Kristu, který byl Životem, a On zlomil tuto pečeť a zvítězil nad nepřitelem, a vzbudil toho Pravého a Živoucího Boha. „Byl jsem mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. A mám klíče smrti a pekla.“

42 Bůh v jednom, učiněn člověkem, přebýval mezi námi, a přemohl každého nepřítele a dokázal, že satanova trojice byla přemožena a Boží trojice oznámena, neboť jedině Bůh měl moc navrátit zpět život. On byl Emanuelelem. Bohem zjeveným v těle.

43 Není tedy divu, že u Matouše 28 mohl prohlásit:

44 „Dána jest do mých rukou všeliká moc na nebi i na zemi. Posílám vás, abyste byli mými svědky na celém světě.“ On přemohl obojí, smrt, peklo a hrob. A nejen to, nýbrž přišel a skrze všechny moci nebe a země triumfoval, neboť vše, čím byl Otec, čím byl Duch svatý, vše, co kdykoliv bylo, nacházelo se v Něm. „Dána jest mi všeliká moc na nebi a na zemi.“ Vše ostatní je bezmocné, On to přemohl.

45 Nu, a nejen to, On poslal Slovo svým učedníkům věřícím v Něj: „Nebojte se, neboť byl jsem mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. A mám klíče smrti a pekla, už jsem nad tím vším zvítězil.“ Už se více nebojte, neboť každé předzvěděné, předurčené semeno Boží přijde k Životu, jakmile tato zem bude ozářena světlem toho slavného evangelia. V každém věku přinesu úrodu, kterou k tomu Bůh stanovil. On vstal z mrtvých.

Ó, jak nádherná je to věc! „Jsem živý“ neboli oživen. To slovo oživit, toto řecké slovo znamená něco, co bylo oživeno po smrti. Jako semeno, které padne do země, a musí umřít, důkladně, musí shnít, důkladně, a každý drobeček života, který v tom semeni byl, musí vzejít znovu.

46 On byl oživen, ale nejen to... „Aj, pošli ten stejný život, který mne oživil, tu sílu, která mne vyvedla z hrobu, pošlu ho na vás, aby vás oživil, abyste byli tam, kde jsem já.“

47 Ve 24. kapitole Lukáše, 49. verši, řekl: „A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás; vy pak čekejte (nebo zůstaňte) v městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí z výsosti,“ aby tím ukázal, že nejen On se stal účasten všech dobrodiní, vyplývajících z toho, ale že se těmito dobrodiními rozdělil. On přišel vykoupit, přivést k životu ta předurčená semena, která Bůh viděl před založením světa a vložil jejich jména do Knihy života; a zde se nacházela na zemi bez naděje. On přišel nejen kvůli tomu, aby byl požehnáním, nýbrž aby se tím požehnáním podělil s každým předurčeným semenem.

Nu, kdyby to semeno nebylo na zemi, pak nemohlo být oživeno. Muselo se tedy nacházet na zemi a být oplodněno. Lhostejno jak dlouho se nacházelo v temnostech, jakmile je Syn [Son] osvítil, vzejde.

48 Všimněte si nyní, jak On se přišel s námi rozdělit. Není divu, vždyť evangelium je radostnou zvěstí. Samotné slovo *evangelium* znamená „dobrá zvěst.“

„Dobrá zvěst“ čeho? Kdyby za nás zemřel člověk, pak by to byla dobrá zvěst. Když se Kristus narodil, to je dobrá zvěst. Ale žádná zvěst, nikdy se neslyšela taková zvěst: Že Ten, který dal to zaslíbení, je rovněž i potvrdil, že žije navěky, a má ve své ruce klíče smrti a pekla. Celá tma prchla, tmu už nebylo možno spatřit, neboť Syn povstal z hrobu. Už neplatilo: „On přijde“ nebo „snad přijde“, On přišel. Evangelium, dobrá zvěst.

49 Všimněte si, samotné poselství evangelia, samo o sobě, má lidem dokázat, že On je vzkříšen. „Jděte a vyřídte mým učedníkům, že jsem vstal z mrtvých, a abych jim to dokázal, setkám se s nimi.“ Ó, Bože, a jak je to s tím, že v těch posledních dnech světlo znovu ozáří zem. „Dokážu to svým učedníkům; jděte jim říci, že nejsem mrtvý, nejsem tradice, jsem živý Kristus, setkám se s nimi. Zaneste to poselství mým učedníkům, že jsem vstal z mrtvých.“ Evangelium, dobrá zvěst. Řeknete: „Je to pravda?“ Židům 13, 8 praví, že On je včera i dnes, tentýž i na věky.

50 My, jakožto jeho dědici, máme nyní dokázat Jeho život v nás, dobrodiní toho života. Život... nikdy nikdo nežil takovým životem; On byl Synem Božím. A On umřel a vše zhaslo, ale když On povstal z mrtvých, v to velikonoční ráno, pak my, jeho služebníci, jsme byli Jím pověřeni jít na celý svět a přinést tuto dobrou zvěst každé osobě: On žije. Jak to můžeme učinit pouhými slovy? Neboť stojí psáno: „Evangelium nepřišlo toliko v slovech, nýbrž v moci a projevech Ducha svatého, které dokázaly, že On je naživu.“

51 Nu, jestli existuje jiné evangelium, jak se Pavel o tom zmínil jedné skupině: „Divím se, že jste se uchýlili k jinému evangelium (které není nic jiného, než evangelium pokrytců), k denominačním smyšlenkám, odvrátili jste se od té dobré zvěsti: ‚A jelikož jsem živ i vy živi budete, živ jsem ve vás, a skutky, které já činím (Jan 14, 12), skutky, které já činím mne ztotožní ve vás.‘“ O, jaké poselství! Není divu, měli jsme temný svět teologie. Ale v čase večera znovu přijde světlo. Nastane zmrtvýchvstání, v čase večera. Času večera bude světlo.

52 Nu, samotná podstata poselství, které bylo posláno:

53 „On vstal z mrtvých,“ my, jeho dědici, my, kteří jsme s ním

sdíleli zmrtvýchvstání, čerpáme z toho dobrodiní tím, že dokazujeme světu, že On je živ. Nelze to dělat pouhými slovy, nemůžeme to dělat pomoci lidské tradice, můžeme jen odzrcadlit to, na co poukazujeme.

⁵⁴ Obávám se, že v dnešní době mnozí z nás nepřivádějí lidi ku Kristu. Přivádíme je do církve, k nějaké teorii, ale musíme je přivést ku Kristu. On je tím Jediným, jediným, který má život. „Kdo má Syna má život.“ A jestliže život člověka jenž zemřel bude převeden do vás, budete žít tím stejným životem jako on. Jestliže člověk má jistou skupinu krve, a vy vezmete krev z jednoho muže a zaměníte jeho krev krví jiného člověka, on bude zcela jistě člověkem s takovou krevní skupinou. A jestliže ducha, který byl ve vás, považujete za mrtvého, a vy máte na sobě pomazání Životem, který byl v Kristu... Římanům 8: 11 praví: „Jestliže Duch toho, který vzkřísil Krista, přebývá v vás, tedy obživí rovněž smrtelná těla vaše“ ten stejný život, ta samá síla, ta stejná dobrodiní, která On měl zde na zemi od Boha. On tě vykoupil jakožto semeno předzvěděné skrze Boha, jehož jméno bylo vloženo do Beránkovy knihy života před ustanovením světa. A to světlo evangelia zmrtvýchvstání, to potvrzení Slova... jak můžeme vědět, že On byl Kristem? Neboť dokázal to, co řekl. Jak mohu poznat poselství této hodiny? Bůh dokazuje to co zaslíbil a o čem mluvil.

⁵⁵ To je to potvrzení, že jsme dědici spolu s Ním ve zmrtvýchvstání. On dokazuje to, co vyjádřil. To, co zaslíbil vykonat v Kristu, dokázal ve vzkříšení. Dokázal, co zaslíbil za dnů Mojžíše. Dokázal to, co zaslíbil za dnů Enocha. Dokázal vše, co zaslíbil za dnů apoštolů. A nyní v tomto čase dokazuje to, co řekl, neboť oni jsou částí toho semene, které bylo reprezentováno v Knize života, a které on přišel znovu vykoupit Bohu. Ó, jaké poselství!

⁵⁶ Velikonoční ráno, nejen že vstal, ale i jeho dědici vstali s Ním. Oni byli v Kristu při jeho ukřižování; byli v Ném při jeho zmrtvýchvstání. Jsou Jeho dědici, oživeni ze smrti a temnosti, z temnosti světa nevíry, kam jsme byli vtaženi církvemi a denominací a tak dále, ale bylo něco, co v tobě volalo: „Ó, Bože, jsem hladový a žíznivý po Bohu.“

⁵⁷ Připojuješ se k metodistům, baptistům, letničným, presbyteriánům a *kdekomu* jinému a stále něco nehraje, nepovedlo se ti to ještě najít. A tu najednou, když jsi tápal ve tmě, toto veliké zmrtvýchvstání se tě zmocnilo v podobě projevení se Božího Slova, jako že tím projevením se Božího Slova byl On. „Nebo nenechám duši jeho v pekle, aniž dopustím svatému svému viděti porušení.“ On to

projevil, každé Slovo Boží, které bylo o NĚm zaslíbeno; On to dokázal, když vstal v to velikonoční ráno.

⁵⁸ Nu, ti, kteří kdysi tápali v temnosti, potulovali se kolem dokola: Zda si mají umývat nohy v ten den, nebo světít jiný den, nebo se držet nějakých předepsaných zásad všechny tyto věci pominuly. Neboť nastalo slavné zmrtvýchvstání a postavilo se na odpor každé věci lidského původu, všemu co kdy člověk vytvořil každému lidskému uvažování. Doposud se ještě nenašel člověk, který mohl položit svůj život a znovu ho vzít. On se postavil na odpor vědeckým důkazům, které měli lidé, tím, že opět vstal.

⁵⁹ Když lidé namítají, že Ježíš Kristus není včera i dnes, tentýž i na věky; že jeho moc není tatáž; že jeho evangelium není totéž, a přece Bible praví, že je totéž; Bůh se postavil na odpor každé denominaci, každému věrovyznání, a pohnul se kupředu ve svém Duchu svatém tak jak zaslíbil a dokázal nám, že žije. A my jsme dědici jeho zmrtvýchvstání, oživení poté, co jsme byli mrtví ve světě, v hříchu a přestoupeních; On nás oživil spolu s Ním vzbudil nás s Ním, nyní jsme v nebeských místech v Kristu Ježíši.

⁶⁰ Jeho Duch znovu navrací jeho vlastní život na zem. Jestliže Duch Boží, který vzbudil Krista, to tělo, pomazané tělo jestliže Duch Boží pomazal to tělo takovým způsobem, že když to Semeno padlo do země, On mu tam nedovolil odpočívat. Nikoliv! On Jej oživil a vzbudil jestliže tentýž Duch, skrze tytéž skutky, skrze tu samou sílu, skrze tatáž znamení, jestliže je ve vás, vzbudí rovněž i vás.

⁶¹ Chtěl bych nyní ve vaší přítomnosti přečíst malý odstavec Písma. Přál bych si, abyste si otevřeli další místo Písma, které jsem si poznamenal. To vám může trochu pomoci. Nalézáme to v knize 3. Mojžíšova, 23. kapitole, 9, 11 verš. Naslouchejte pozorně, v Zákoně, v kněžské knize zákona, jak Bůh promlouval k Mojžíši. Slyšte! Všechny tyto věci to jsou nyní typy, a my se zde na okamžik zastavíme, abychom se k těm typům mohli přiblížit.

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Mluv k synům izraelským a rci jim: Když vejdete do země, kterou já dávám vám, [na místo, pozici, kterou jsem vám dal. Nu, promluvíš k izraelským dětem, že když se dostanou na to stanovené místo, na které jsem je zaslíbil přivést, že jim dám, když přijdou do této země... nu, je tu řeč o věcech přirozených, které jsou typem

duchovních]... **a žítí budete obilí její**,... [dostanete, co jsem vám řekl]... **její, tedy přinesete snopek prvotiny žně vaší ke knězi.**

Kterýž obraceti bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl příjemnou oběti za vás; nazejtří po sobotě obraceti jej bude kněz.

62 Jestliže se má ostříhat nějaký svatý obřad, bude se to dít v sobotní den, který je sedmým dnem týdne, totiž v sobotu. Ale všimli jste si, že v ten památný den oni jej měli obraceti v první den týdne - ten snopek, který byl prvotinou semene, jež bylo zaseto. Když ono urostlo a dozrálo, a bylo sežato a udělán byl první snopek, ten byl vzat ke knězi a on jim měl obracet před Hospodinem za účelem vašeho přijetí [akceptace], totiž že jste byli přijati. Přicházeli jste tedy se svým snopkem a on ho obracel před Hospodinem, ne v sabat, sedmý den, nýbrž v první den, kterému říkáme neděle, n-e-d-ě-l-e [S-u-n-d-a-y]. Jistě, to je římské slovo, kterým ten den nazvali podle boha slunce neděli. Ale jak se to změnilo! To už není více slunce [sun], to je den Syna [Sunday] den Syna, kdy urostlo to Zrno pšenice, ten První Boží povstal z mrtvých a má být obracen nad shromážděním na znamení, že my jsme jeho semenem; a to je prvotina toho semene, které zesnulo obraceno v první den týdne. V neděli, On povstal, zamával na shledanou, a vstoupil na výsost před zraky lidí.

63 Všimněte si, to bylo první zrnko Boží pšenice, které vstalo z mrtvých, první Boží zrno pšenice. Skrze Boží oživující moc, Bůh oživil jeho život, vzbudil Jej z mrtvých. A On se stal prvotinou těch, kteří zesnuli Prvotinou. On byl tím snopkem. Proto museli tento snopek obracet, neboť to byl ten první, který došel zralosti. A byl obracen na památku díkůvzdání Bohu, u víře, že přijdou i ti ostatní. A to bylo znamení. A dnes, jelikož On byl tím prvním Synem Božím, který plně dozrál, aby mohl být v Bohu, On byl vyloupenut ze země, a nyní je obracen nad lidmi (ó, jaká nádherná lekce!) skrze oživující moc.

64 Ten první... Ačkoli byl mnohokrát znázorněn, jak později uvidíme jeho předobraz, ale to je skutečná prvotina těch, kteří zesnuli. On byl obracen nad tím zaslíbeným semenem, které mělo zaslíbení života; On byl obracen v den letnic, když z nebe přišel zvuk, jakožto to obracení, přival mohutného větru, a byl obracen nad lidmi - lidmi letnic, kteří tam byli shromážděni o letnicích, očekávající přicházející požehnání a aby byl obracen znovu, uvědomujeme si, že v posledních dnech, podle Lukáše 17,30, v ten den Syna, v ten den, kdy Syn člověka

bude znovu obracen nad lidmi.

⁶⁵ Nu, kdo je tedy ten Syn člověka? ***Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bohem bylo to Slovo. A to Slovo Bohem učiněno jest, a přebývalo mezi námi...*** A celé vyučování, které máme, a potvrzení Slova Božího, skrze Slovo Boží, skrze znamení, zázraky, vidíme to, dnes (že v knize Lukáše, jak jsme to zrovna citovali Lukáš 17. kapitola, 30. verš a Malachiáš 4, a v různých místech Písma, se kterými jsme seznámeni,) že nad lidmi se znovu obrací Slovo, a že mrtvé tradice lidí jsou mrtvé a syn Boží je znovu živ se křtem Ducha svatého uprostřed nás a dává nám život.

⁶⁶ Jako Kristus, který byl tím prvním zprostřed všech proroků, který vstal a tak dále, (rovněž znázorněn na mnoha místech, On byl prvotinou těch, kteří zesnuli), v Kristově příchodu pro nevěstu vycházející ze všech církví, v těch posledních dnech bude znovu snopek obracen. Ó, aj!

Obracení snopku. Čím byl ten snopek? Tím prvním, který dospěl ke zralosti, ten první, který prokázal, že se jednalo o pšenici, který dokázal že byl snopkem. Haleluja! Jsem si jist, že chápete o čem mluvím! On byl obracen nad lidmi, a když přijde poprvé pro věk nevěsty, pro zmrtvýchvstání z temného denominacionalismu, bude to poselství, že se navrátila plná zralost Slova, v plnosti síly, která je obracena nad lidmi skrze tatáž znamení a divy, které konal onehdy.

„Protože jsem živ, i vy žít budete,“ tak promlouvá k své manželce. „Protože jsem živ, i vy budete žít.“ Jaké to bylo zmrtvýchvstání! A jaké zmrtvýchvstání je to: oživení z mrtvých, oživení v Kristu Ježíši skrze Boží oživující moc.

On byl obracen pro ně, Slovo, kterým On byl, bylo obraceno pro ně v ten den letnic manifestované Slovo. Nyní... a pravím, bude znovu obraceno v ten den poslední.

Nu, ku příkladu, řeknete: „Tedy dobrá, okamžik, bratře Branhame. Znáám církev, která...“ Dobrá, já znám rovněž. Vidíte?

⁶⁷ Nu, ku příkladu, co kdybychom se dnes odpoledne měli vrátit zpět do Tucsonu, a jeden každý z vás by jel zbrusu novým Cadillakem, a všechna sedadla by byla zhotovena z jelení kůže (je to nejjemnější kůže, sedí se na tom měkce a pohodlně), a na podlaze plyšové koberce, volant poniklován, ozdoben diamantovými knoflíčky, a motor mechanicky otestován, aby byl naprosto bezvadný, a kola ta jsou ložisková a promazaná, a pneumatiky odolné proti propíchnutí a samo

těsnící, a to všechno je vědecky vyzkoušeno. Oba sjely z montážní linky a do obou byl natankován benzín. To je síla k jízdě, benzín, a ona je ukrytá v těch oktanech. Ale nyní, když je hodláte nastartovat, oba vypadají stejně, ale v jednom schází jiskra ta palebná síla.

68 Řeknete: „Dobrá, bratře Branhame, síla je přece v tom benzínu.“ Ale mně nezajímá kolik síly je v benzínu, dokud tuto sílu jiskra neprojeví, dokud zde ta síla nebude, která by potvrdila, že se jedná vskutku o benzín, to přece stejně tak dobře může být voda.

69 Dokud... nezáleží na tom kolik těch teologů tvrdí, jak dobře máte církev uspořádanou, jak jste vzděláni, jak milujete Bibli, dokud ten snopek obracení, dokud Duch svatý nesestoupí na danou osobu a neoživí to slovo (ten benzín, který reprezentuje Slovo, to je pravda), ale bez Ducha se to ani nepohne!

70 Přesprlíš jsme zdůrazňovali mechaniku a opomíjeli jsme dynamiku. Je zapotřebí dynamiky Boží síly, moci zmrtvýchvstání Ježíše Krista v církvi za účelem manifestace a prokázání, že to je opravdu *benzín*! To může být v kanystru na benzín, ale to klidně může být voda. Vidíte? Ale jediný důkaz pravosti toho bude, když do toho vložíme život, a ten prokáže, zda se jedná o benzín či ne.

71 A vy se pokoušíte dát Ducha svatého do denominace, snažíte se o to... bude vám to jenom prskat; zničíte si motor, tím že se zakarbonuje. Ale ó, jsem tak rád, že existuje deset tisíc oktanová síla, slovo Boží a Duch svatý, která to zažehne, vzkřísí Boží moc v životě muže nebo ženy, nebo v církvi, a postrčí ten Cadillac cestou kupředu, pod dynamickou silou Ducha svatého, který znovu přišel, a byl obracen nad lidmi v den letnic, a projevil, On je včera i dnes, tentýž i na věky.

72 Existoval první snopek, který vzešel ze všech proroků, kterým byl syn Boží, král všech proroků. Existovaly církve, církve, nevěsty, nevěsty, církve, nevěsty, nevěsty, ale potom přišel Jeden! Haleluja! Musela přijít ta pravá nevěsta! Musel přijít Jeden, který měl nejen tu mechaniku, nýbrž i její dynamiku, a který způsobil oživení církve, která se pohnula v moci Jeho zmrtvýchvstání. Dokud nepřijdeme do takového stavu, co je nám platné naleštit ráfky? Co nám prospěje kosmetická úprava, k čemu je dobré leštění s voskovou úpravou, jestliže v tom není dynamiky? Nezáleží na tom, že mechanika byla prokazatelně dobrá, musí tam být ještě dynamika, která způsobí, že to bude fungovat. A to právě On prokázal! Haleluja! To prokázaly velikonoce. On nebyl pouze Slovem, On byl rovněž samotným Bohem, dynamikou v Slově, která způsobila, že tělo Ježíše Krista, studené, ztuhlé a mrtvé v hrobě, se

zachvělo do nového života, povstalo a odvalilo kámen.

⁷³ „Byl jsem mrtvý“ tak mrtvý, že slunce uznalo, že je mrtev, hvězdy prohlásily, že je mrtev, celá příroda řekla, že je mrtev. A nyní, celý svět musel uznat, že On je opět živ! Nejen, že byl tou mechanikou, Slovem Božím, On byl zároveň dynamikou a prokázal to.

⁷⁴ A jestliže On byl Ženich, pak se musí ukázat i nevěsta, neboť ona je Jeho částí. A to může být výhradně ukázka naplnění se všech jiných zjevení, která mluví o nevěstě! To může být výhradně ukázka... A pakliže to při ní vypůsobilo něco jiného než při ženichu, potom to není nevěsta, neboť ona je tělem jeho těla, kostí jeho kosti, životem jeho života, mocí jeho moci. Ona je Jím! Jako muž a žena jsou jedno, a žena byla vzata z jeho boku, ona je vzata z Jeho Duchu (ženský duch z Něj), tělem z Jeho boku, a je učiněna zároveň mechanikou a dynamikou, manželkou Jeho Duchem a Jeho tělem, a je to dáno dohromady a učiněno mechanikou a dynamikou.

⁷⁵ A dokud církev, neboli lidé... A všichni ti velikonoční králíci a ceremonie a veliké církve a ta nádhera, to všechno se zhroutlí a pomine, dokud se církev nestane dynamikou i mechanikou, a Duch Boží, který Jej pohnul k tomu, aby konal takové věci, zapojil rovnou na šestnáct válců, stejně tak i nevěsta. Amen! Neboť u Jana 14,12 řekl: „Kdo věří ve mne, skutky, které já činím i on činiti bude. Dám mu nálož své dynamiky do jeho mechaniky, a svět nebude s to se proti tomu postavit, a já ho vzbudím v den nejposlednější!“

⁷⁶ To je velikonoční poselství: Dynamika a mechanika dohromady. Mechanika bez dynamiky se nehodí k ničemu, stejně tak dynamika bez mechaniky. Můžete křičet, jásat a poskakovat sem a tam, kolik chcete, a popírat to Slovo, to vám neprospěje. Budete jej točit klikou kolem dokola píсты máte i jiskru, ale není tam benzín, který by vzplanul. Začne to fungovat až tehdy, kdy se oba dají dohromady. Amen! A tak jeden bude v klidu a ten druhý bude pracovat; to je ta jediná nezbytnost. Oba budou třeba vypadat stejně, oba tvrdí, že jsou církví, oba tvrdí, že jsou nevěstou, ale jen jeden má mechaniku a dynamiku, která to uvede do chodu. Ale pravdou je to, co řekl On.

⁷⁷ To se zkrátka nepohne, nezáleží na tom jak dobrá ta mechanika je, dokud nepřijde na to dynamika. A když přijde dynamika, oheň se spojí s oktany obsaženými v benzínu. A když to vybuchne, způsobí to spalování, a to spalování způsobí každý pohyb, každý pohyb, neboť On je včera i dnes, tentýž i na věky. To je zmrtvýchvstání, to je ta ryzí Boží moc mechanika a dynamika.

⁷⁸ Všimněte si, je to Duch, který oživuje; to je ta jiskra, která působí zapalování. To není plyn, který zapaluje, to je jiskra, která zapaluje plyn. Vidíte? „Beze mne nic učinit nemůžete, ale se mnou jste schopní učinit všechno. Jak (On je Slovem; to je živoucí Otec) mne poslal Otec, tak já posílám vás. Jak mne zapálil Otec a způsobil to spalování a pohnul mne k tomu všemu, konám pouze to, co je Bohu libo. Nu, jak On mne poslal, tak já posílám vás s tou stejnou mechanikou. A je zapotřebí té samé dynamiky, která to uvede do chodu. A znamená tato míti budou ti, kteří tvrdí, že mají mechaniku. Dynamika zaujme své postavení.“

⁷⁹ Pavel řekl: „Evangelium nepřišlo k nám pouze v řeči (pouze v benzínu), ale skrze jiskru, která to uvedla do chodu.“ To je ono! Přišlo to k nám tímto způsobem.

Ten stejný Duch, který jej vzbudil, oživí pravého věřícího k věčnému životu. Pamatujte, nyní potenciálně, pozorujte (už překračujeme náš časový rámeček). Všimněte si, ten stejný Duch... nyní Římanům 8,1. Nu, přečtěme znovu Římanům 8,1 a uvidíme, o čem tam je řeč. V pořádku. Ne, to je Římanům 8,11, promiňte. Římanům 8, 11:

***Jestližeť... [V tom vězí problém; zde je ten zádrhel.]
Jestliže pak Duch toho... [Boha, Duch svatý]... který
vzkřísil Ježíše z mrtvých, v vás přebývá,...***

Nu, zde to máme: Jestliže Duch Ženicha přebývá v nevěstě!

⁸⁰ Když Bůh učinil svého prvního ženicha, učinil prvně ženicha, a on byl v duchu zároveň mužem i ženou, učinil ho z prachu země, aby byl učiněn hmotou. A všimněte si, když z Adama učinil Evu, nevezal za tím účelem další kus hlíny, On vzal z toho samého kousku hlíny, z toho samého Slova, neboť Adam byl vyřčeným Slovem Božím. Vidíte? On vzal z něho a potom vzal... on měl v sobě mužského a ženského ducha, a On vyňal z Adama toho ženského ducha a umístil ho do Evy, a tak to byla nadále část Adamova ducha. To je Adamovo tělo. Byl to tedy Adamův duch (dynamika), která oživila mechaniku jeho těla. Stejně tak nevěsta musí být tělem z Jeho těla, a kostí z Jeho kosti. Nu, jak se může toto smrtelné tělo stát Jeho tělem? Za chvíli se k tomu dostaneme. Vidíte? Jak se to stane? Jakub... Co to bude za velikou proměnu? Pozorujte!

***Jestliže pak Duch toho, [Boha]... který vzkřísil
Ježíše z mrtvých, v vás přebývá, tedy ten, který
vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše,***

pro přebývajícího Ducha jeho v vás.

81 Ó, aj! Ten předurčený, samozřejmě, jako to semeno ležící na povrchu země, to, které mělo život v sobě. Mnoho z nich bylo mrtvých. To byla shnilá semena; voda a to ostatní je zničilo. Ale, víte, bylo tam rovněž semeno určené k životu. Bůh o něm věděl.

Ti předurčení jsou tedy ti první, kteří jdou oživeni Duchem svatým, neboť Duch svatý přichází a nárokuje si své vlastnictví. No, to je opravdu hluboké, a buďte si jistí tím, že jste to správně pochopili.

82 A tak, když zemi bylo dáno slunce, nebylo to za účelem obživení skal (které byly rovněž prachem), nebylo to za účelem oživení vsí hlíny, nýbrž za účelem přivedení té části hlíny, jež obklopovala život. Ne všichni lidé přijmou Krista (ó, ne!), nýbrž ti, jichž Bohem předurčený život je ubytován kolem hromádky prachu země. To jsou ti, které přijde oživit. To jsou ti, kteří...

83 Nu, ta hlína by ležela na slunci a řekla: „Ó, to slunce je tak horké“, skála praví: „To slunce je tak horké“, ale to malé semínko praví: „To jsem právě hledalo!“ A začíná rašit k životu. Ono oživilo tu část země, neboť slunce nebylo posláno oživit skálu ani hlínu, nýbrž oživit život toho semene.

Nu, Duch svatý přichází i nyní. Samozřejmě, nebyl poslán... proč to všichni lidé nepřijali? Nebylo to pro ně posláno.

Jistý chlapík mi řekl: „Nevěřím... nezajímá mne co říkáš. Zda můžeš křísit mrtvé a tak dále, a uzdravovat nemocné, a dokázat to jakýmkoliv způsobem, stejně tomu nevěřím.“

Řekl jsem: „Jistě, jsi nevěřící. Pro tebe to nic neznamená, to vlastně ani nebylo pro tebe posláno. To je posláno pro ty, kteří věří.“ Poselství je pro ty, kteří věří. Pro ty, jež hynou je to bláznovstvím, ale pro ty, jež jsou v Kristu a jsou semenem, je to život.

84 Moje primitivní historka o jistém farmáři, který položil vejce pod kvočnu orlí vejce pod kvočnu. Vidíte? Ten malý orel, samozřejmě, to byl takový malý podivín, malé stvoření (když ten farmář to učinil, on položil to orlí vejce pod starou kvočnu). A vylíhlo se z toho takové směšné kuřátko. To byl takový malý podivín. Nevypadal stejně jako ti ostatní, jeho peří se odlišovalo od těch ostatních, byl to takový malý podivín. A všechny ostatní slepice mu dávaly najevo, že je podivín. A kvočna chodila dokola... nechutnalo mu žrádlo, kterým ho krmili. On si nehověl v hrabání na dvorku, on s tím neměl nic společného.

⁸⁵ A tak byl zvědav, proč vzhledem k těm ostatním musí být takový podivín. Vidíte? A nikdy neochutnal nic... jedl jen tolik, aby se udržel naživu, neboť mu to jídlo nechutnalo, neboť nebyl od počátku kuřetem.

⁸⁶ A kvočna kvokala a, víte, „dny zázraků pominuly! Nic takového už neexistuje! Připoj se k církvi!“ Ale tomu malému to nemohlo nijak dojít. A tak chodil za tou kvočnou, dokud jednoho dne jeho máma... Ta stará orlice věděla, že snesla mnoho vajec, a že jedno schází. Věděla, že ten orel musí někde být, a tak ho začala hledat. A tak kroužila nad vrcholky hor a údolími a kolem dokola, kde by asi mohl být. Přece už byla doba, že by se musel někde vylíhnout; už se přece musel někde vyklubat. Říkala si: „Snad přiletěl havran a odnesl moje vejce, nebo sup, nevím. Někdo mi vzal vejce, a toto vejce mám neustále na mysli. Někde mám syna. Musím ho hledat.“

Stejně tak Bůh. On je ten veliký Orel. On věděl ve svých myšlenkách, že bude mít církev; věděl, že bude mít lid. Nehledě na to, s čím se mazlili, pod čím se vyklubali, On hledá. Hledá ty své vlastní!

⁸⁷ Až jednou, pokračuje ta historka, ta stará orlice letěla nad dvorkem. Hledala všude, kde jen mohla a nakonec našla. Ó, jaké zmrtvýchvstání, poznat, že ve skutečnosti nebyl vůbec kuřetem. On byl orlem! A učili jej, aby vždy hleděl dolů, hledal nějakého červíčka nebo něco takového, na tom dvorečku. Ale když uslyšel křik, který pravil: „Pohleď tímto směrem.“ A on pohleděl nad sebe, a tam bylo stvoření, které mělo sedm metrů rozpětí křídel, mocnější než všechny slepice na dvorku, a k tomu jej nazvalo svým synem! On řekl: „Mámo, jak se mohu k tobě dostat?“

Řekla: „Jen skoč, začni mávat křídly, jsi orel.“

Vidíte? Věděla, že má někde syna. Nezáleží na tom jak byl vychován, někde měla syna.

⁸⁸ A Bůh ví rovněž. Haleluja! On má předurčenou, předzvěděnou církev! Věděl, že má syny a dcery, a že někde čeká nevěsta, a když se nad nimi začal vznášet Duch svatý, ten snopek obracení ó, aj! On je včera i dnes, tentýž i na věky, a to není nějaké mýtické vyprávění, ale realita.

Nehledě na to jak se mu lidé snažili namluvit... orel, on nevěděl, kdo že takový je orel, a přece byl orlem. Nepochopil to, dokud nespatriil něco, co jej zrcadlilo a spíše co zrcadlil on.

⁸⁹ A když nehledíme na denominace, na titul PhDr., Li. Dr.,

nehledíme na dobrého souseda, nýbrž na syna Božího, zformovaného na podobenství Boha, vlastního dynamiku moci Boží, která je s to odpovědět na potřebu dnešní doby, totiž, že On je včera i dnes, tentýž i na věky, pak není žádné slepice, která by tě byla schopna udržet. On hledá svou mámu. On je od počátku orlem. On poznává, ten pravý orel rozpozná volání Božího Slova. Proč? Prostě je orlem. Orel orlu. Slovo před založením světa k Slovu, předurčenému Slovu, Slovu psanému na tuto hodinu. Uvědomujete si své postavení? On to hledá.

⁹⁰ A potom to zemské tělo je oživeno a přivedeno oživujícím Duchem k poslušnosti Slovu Božímu. (Rychle.) Nyní se chtěl dozvědět, jak se tam může povznést pomocí... poučovali jej, že to není možné. „Nemůžeš se povznést výš, než vyskočíš.“ To bylo kuře. Vidíte?

Ale nikoliv orel, ten řekl: „To není pravda.“

„Jen se podívej na kuřata.“

„Nehleď na kuřata, ty jsi orel. Jen roztáhni svá křídla. Musíš je použít. Začni mávat!“

⁹¹ Slovo ke slovu: „Skutky, které já činím i vy činiti budete. Kdo věří ve mne, skutky, které já činím i on činiti bude. (Vidíte?) Já živ jsem, i vy živi budete. Jestliže pak Duch toho, který Ježíše vzbudil z mrtvých, v vás přebývá, obživí i smrtelná těla vaše.“ Vidíte?

⁹² Co to tedy působí? Poslyšte tedy, abyste si byli jisti tím, že tyto velikonoce, je to totiž moje touha, chci, aby pro vás znamenaly více, než všechny předchozí velikonoce. Vidíte? Chci, abyste to pochopili. Víme co to způsobilo při NĚm, ale chci, abyste uviděli, že to způsobilo, nikoli způsobí, totéž při vás. Vidíte? Co to působí? To oživuje smrtelná těla. Smrtelné tělo, ve kterém přebýváme je tím oživeno, jinými slovy přivedeno k životu.

⁹³ Nu, pro vás, kteří jste kdysi chodili s velkým cigárem v ústech a tak dále, balíčkem cigaret; vy ženy, které jste si stříhaly vlasy, a neslušně se chovaly, a nosily krátké šaty, a jiné takové věci, a tu najednou ten okřik, a vy jste vzhledli vzhůru, a to bylo Slovo. Vidíte? To oživuje vaše... řekli jste: „Šortky už nejsou pro mne, vodka už není pro mne, už více žádná krádež, ani *to*, ani *to*...“ Vidíte? Duch, který jej vzbudil z mrtvých, přebývajících ve vás, přivádí i vaše smrtelná těla (ten prach země) k podřízenosti. Vidíte to? Co to znamená? Podřízenosti čeho? Krista. Kdo je Kristus? Slovo, nikoliv teologie, Slovo.

⁹⁴ Potom můžeš říci, že tyto věci... „Ó, myslím si, že to je

v pořádku, když žena nosí kalhoty.“ Jestliže Slovo říká: „Nikoliv.“ Vidíte? To tě oživuje k tomu. Vidíte? Jsi k tomu přitažen. Vidíš? Pak jsi to ty. Stává se... ty se stáváš částí Slova.

⁹⁵ Tvé tělo je tím přivedeno nikoli k... můžeš namítnout: „Dobrá, nu, dovol mi něco říci, můj pastor...“ nezajímá mne názor tvého pastora, ale co praví Písmo. Chceš-li být kuřetem, jdi klidně s ním. Ale jestliže pastor popírá Slovo, pak není krmičem orlů. On je krmičem slepic (vidíte?) a ne orlů. Vidíte? Orel se krmí orlí stravou. Vidíte? Oni jsou čistí.

⁹⁶ Bible praví, že se nesluší to činit, mužům a tak dále, a když to děláte, pak to je špatné. Řeknete: „Dny zázraků pominuly.“ Bible: On je včera i dnes, tentýž i na věky. Když řeknou, že to je mentální telepatie, čtení myšlenek, ohledně toho rozpoznávání a všech těch vidění, a že to jsou nesmysly, pak to jsou kuřata. Neví, co je orlí pokrm. Ale, bratře, když zaslechneš ten výkřik, něco se v tobě ozve, jsi od počátku orlem.

⁹⁷ Proč? Jsi tím semenem, které bylo ozářeno vycházejícím zmrtvýchvstalým Synem a tím snopkem obracení nad zemí, a to tě přivedlo k uvědomění si, že jsi orlem, a nikoliv denominačním kuřetem. Vidíš to?

Nu, jestliže Duch toho, jež Jej vzbudil z mrtvých, Slovo, dynamika Slova, přebývá v tobě, oživí i tvé smrtelné tělo.

⁹⁸ Jak tedy můžeme být tělem z Jeho těla a kostí z Jeho kostí? Neboť (rychle) zatím co jsme byli ještě smrtelnými hříšníky (smrtelný, blízko smrti tato těla), to oživilo naše těla. Co to je *oživit*? Přivést k životu. Duch, který si jednou liboval v pití, courání, smilnění a všech ostatních... je nyní oživen. Jak? Tyto věci umřely, a ty jsi vstal z mrtvých. To oživilo tvé smrtelné tělo.

⁹⁹ A proto, vaše tělo je chrámem dynamiky. A proč? Od počátku jsi částí mechaniky! Ó, ó, ó! To je tvoje zmrtvýchvstání. To je církev, která vstala z mrtvých spolu s Ním. Tato těla jsou právě nyní oživena! Vidíte? Zaslechli jste to, a to vás změnilo z denominace na Slovo. Vidte.

¹⁰⁰ Jestliže dynamika sestoupí na vodu, pak to způsobí prskání: „Dny zázraků pominuly, put, put, put [prskání v motoru]; ó, věřím, že božské... pomppomppomp, ale oni ne... pomppomppomp.“ Vidíte? Ale když narazí na tisíc oktanů: „Vrrrr“ a už je pryč. Vidíte? Nu! Aj!

101 Dynamika na to narazí...! Ale jestliže narazí do kuřete, pak mu to neprospěje. Když ale narazí do orla, pak to s ním pohne. Amen! Dynamika spolu s mechanikou. Vidíte, co tím míním? Totiž, jeli pravým orlem, pak tomu porozumí.

102 Dovolte mi, abych vás přivedl jistým malým veršíkem na pravou míru. (Tuším, že už jsme odpojení od telefonu, ale my jsme ještě zde.) Svätý Jan 5, 24, Ježíš praví: *Kdo slyší slova má a věří tomu, který mne poslal, má život věčný...*

103 Hledte! Když jdu ulicí a беру to doslova, tak jak to je, bez duchovního porozumění (aniž bych tím rozuměl něco jiného krom toho, co tam je řečeno). Vidíte? Správné slovo v řečtině, v originálu, je: „Kdo rozumí mému slovu.“ Nu, abych nyní dokázal, že to tak je, jdu ulicí a zde přichází opilec, a drží manželku jiného muže ve svých rukou, kleje a používá jméno Boží nadarmo, a všechno možné. „Hej, ty jsi neslyšel co řekl kazatel? Že ne?“

„Ano, slyšel jsem.“ To ale neznamená, že má věčný život. Vidíte? Vidíte? „Kdo rozumí mému Slovu“; kdo je orlem.

„Nu, bratře Branhame, chci abys to dokázal více místy Písma.“

V pořádku: „Ovce mé slyší můj hlas. A za cizím nepůjdou.“

104 Jak se onehdy stalo během jednoho rozvodového řízení, kdy mi to Duch svätý řekl, a já přišel a sdělil to tak, jak mi to bylo řečeno. Jistá kazatelka, žena, mne ostře napadla. Řekla: „Domnívám se, že zaujímáš místo Boha.“

Řekl jsem: „Ne, madam.“

Řekla: „Ty jsi řekl, že jejich hříchy jsou odpuštěny.“ Řekla: „Dobrá,“ řekla, „jen Bůh má moc tohle říci...“ To je další farizej. Vidíte?

105 Řekl jsem: „Hled', snad ani nevíš, že Ježíš řekl Petrovi a apoštolům poté, když se jim dostalo zjevení, kým On je, on mu tehdy řekl: ‚Ty jsi Kristus, Syn Boha živého,‘ On mu odvětil: ‚Blahoslavený jsi (vidíte?) synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, nýbrž Otec můj, který je v nebesích. A na té skále vzdělám církev svou, brány pekla ji nepřemohou. A dám ti klíče. A což bys koli svázal na zemi bude svázáno i na nebi, což bys koli rozvázal na zemi,...“ To je božské zjevení Slova učiněného tělem. Jestliže to bylo tělo za dnů Syna, Ženicha, pak to je rovněž tělo za dnů Nevěsty.

106 Komu byste odpustili hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu byste

zadrželi hříchy, tomu jsou zadrženy. Nu, katolická církev to vyzdvihla, a vztáhla to na kněžství, ale to je tělesné. Pozorujte! To bylo duchovní zjevení Slova, které to vypůsobí. A proto, On jim řekl, aby šli a křtili je ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého. On věděl, že oni ví, kým On je.

¹⁰⁷ Během rozhovoru s jistým kazatelem, on mi řekl: „Nu, bratře Branham, vyšel jsem a připojil jsem se k *jisté* letniční církvi, kde...“ (letniční se nyní začali dohadovat o kulatém oplatku, víte. Tuším, že jste už o tom zaslechli, košer, lunární božství, víte? A oni všichni souhlasili s tím, že to budou používat), ten muž řekl shromáždění přišlo k němu, on řekl: „Co já požehnám, to je požehnané.“ (Není to náhodou totéž, co říkali tito kněží, že mají moc to proměnit na Kristovo tělo? Vidíte, je to prašť jako uhoď, úplně totéž.) A on řekl: „Chci se tě na něco zeptat.“ (On se snažil vyhnout otázce křtu ve jménu Ježíše, neboť to byl ten muž, který prohlásil, že to vymyslel antikrist.) On řekl: „Myslíš si, že je nezbytné, aby se člověk pokřtil ve jménu Ježíše Krista?“

Řekl jsem: „Ano, pane.“

On řekl: „Poté co se pokřtil ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého?“

Řekl jsem: „Ano, pane! Takový člověk ještě nebyl pokřtěn. On nebyl vůbec pokřtěn, v žádné jméno, to jsou pouze tituly.“ A řekl jsem: „To není platné.“ Řekl jsem: „Proč Petr...?“

On řekl: „Dobrá, nu, dovol mi, abych ti něco řekl.“ On řekl: „Nu, v Skutcích 10,49,“ řekl, „zatímco Petr ještě mluvil tato slova Duch svatý sestoupil na ně.“

„Ale,“ řekl jsem, „jen co se otočil, řekl: ‚Zdali může někdo zabránit vody, aby tito nebyli pokřtěni?‘“

On řekl: „Dobrá, před chvílí ses tam zmínil o Skutcích 19, kde Pavel prošel vrchní krajiny a přišel do Efezu, a našel tam učedníky.“ A řekl: „Proč,“ řekl, „oni nebyli pokřtěni ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého.“

Řekl jsem: „Ne, oni byli pokřtěni *pouze křtem pokání*, nikoliv na *odpuštění hříchů, následkem pokání*, neboť Ježíš nebyl ještě oznámen. Oběť nebyla ještě usmrcena.“

On řekl: „Dobrá, proč tedy museli být pokřtěni znovu?“

¹⁰⁸ Řekl jsem: „Muž, který měl klíče řekl: ‚Budiž známo všem vám, že není jiného jména pod nebem, skrze které bychom mohli spaseni

býti.' Spasení přichází pouze ve jménu Ježíše Krista. ‚Cokoliv byste činili v slově nebo skutku, čiňte ve jménu Ježíše Krista.‘ Není prostě jiné jméno, jiná církev, hierarchie, tituly, nic jiného, a On je přece Růží sáronskou, Lilií z údolí, Jitřní hvězdou, Alfou a Omegou, Počátkem a Koncem, Jehovou Jireh, Rapha, Manasseh tím vším. On je tím vším, a přece, v žádném z těchto titulů není spasení. Jehova není spasení. Růže sáronská (i když to je On) není spasení. Otec Syn a Duch svatý, v tom není spasení. Pouze ve jménu Ježíše Krista! A dále Bible praví, že pokání a odpuštění hříchů musí být zvěstováno v Jeho jménu, počínaje Jeruzalémem až k nejzazším končinám země.“

On řekl: „Domníváš se, že v tom je nějaký rozdíl?“

¹⁰⁹ Řekl jsem: „Pane, něco se tě zeptám.“ On, já a moje žena, jsme seděli u stolu. On se odsunul stranou, aby na mě viděl. Řekl jsem: „Jsme oba z Arizony, bydlíme zde. A já známe naši městskou radu a rajóny, a vše ostatní, známe starostu, guvernéra a tak dále.“

On řekl: „Ano.“

Řekl jsem: „Nu, kdybych ti řekl, bratře, abys tam šel a podepsal večeri ve jménu *guvernéra státu Arizona*, podepsal bys to takto? Myslíš, že by to v recepci přijali?“

„Jakže?“ řekl, „tuším, že nikoliv.“ On řekl: „A proč to tak Ježíš řekl?“

¹¹⁰ Řekl jsem: „O to se jedná.“ Vidíte? „Kdybych ti kázal podepsat večeri ve jménu *guvernéra státu Arizona*, a věděl bych, kdo ten guvernér je, tedy, jistě bys věděl, že je třeba napsat (*Sam Gotthard*),“ (vidíte?) řekl jsem: „Neboť on je guvernérem. Na to se vás nemusím ptát. Víte přece, kdo je ten guvernér. Nu, když On řekl: ‚Otce a Syna a Ducha svatého,‘ věděl jak budou křtít. Věděli kým On je! ‚Ovce mé slyší můj hlas.‘“ Vidíte, vidíte?

On řekl: „Ó, vidím.“

„Ale nyní, ta další věc, uvěříš tomu?“ Vidíte?

***Kdo slyší slova má a věří tomu, který mne poslal,
má život věčný,...***

¹¹¹ A jestliže ten věčný život přebývá v vás, to je potenciál (když jste nyní přijali Ducha svatého, jak oni o letnicích). Oni byli tou mechanikou, nyní přišla dynamika. Oni uvěřili.

Víte, naši dobří baptističtí přátelé nám praví, že jsme to obdrželi, když jsme uvěřili. Ale oni to neměli, i když věřili. Skutky 19, oni věřili,

ale neměli to. „Přijali jste Ducha svatého, uvěřivše?“ Vidíte? Mechaniku měli v pořádku, neboť apoštolové míním Apollo je vyučoval a dokazoval Biblii mechaniku, že Ježíš byl Kristem, ale neměli ještě dynamiku. Vidíte? V pořádku. [Prázdné místo na pásku. vyd.]... zapudit.

112 Potenciálně už vlastníte závdavek [zástavu], zálohu. Nu, když máte tu dynamiku, pak jste byli oživeni ze smrtelnosti k nesmrtelnosti. A to podrobuje celé tělo Slovu. To působí změnu tvého jednání, vzhledu, života, činí tě to zkratka jiným.

113 Jen hleďte! [Druhá strana není úplná vyd.]... byvše oživeni. Vy, kteří jste jednou byli mrtví v svých hříších a přestoupeních a v temnosti, On vás oživil. Skrze co? Svým Duchem, který vzbudil Ježíše, v ono velikonoční ráno, z mrtvých. A jestliže On přebývá ve vašich smrtelných tělech, (nyní dávejte pozor!) On je rovněž oživí, přivede k životu, podrobí Slovu. Nu, jak můžeš tvrdit, že máš Ducha, a vzdaluješ se od Slova? V tom případě jsi oživen něčím jiným. Neboť On oživí tvé tělo do Slova. Jistě to učiní! Bez něj nemůžeš fungovat. Jestliže tomu nevěříš, pak to bude prskat. A jestliže máš vodu smíchanou s benzínem, pak nikam nedojedeš. Vidíš? Musíš mít 100% benzín. Pokud ne, vznikne zpětný zážeh, nebude v tom žádná síla. Vidíte?

114 „Ale já... věřím *tomu*, ale nevěřím *tomu*.“ Pumpumpump pump. Nikam nedojedeš. Ale, ó, když vezmeš plnost! Nech to zažehnout na tom! Každé Slovo je pravdou.

Potom (všimněte si, zatím co ukončíme, všimněte si toho) si všimněte, je to jako malé - malé semeno v zemi. Nu, potenciálně jste už vzkříšení. Jste vzkříšení, když jste přijali Ducha svatého do svého nitra, tehdy jste byli vzkříšení. Vaše tělo bylo potenciálně vzkříšeno.

115 Podívejte na to malé semínko, které bylo zaseto do země. Ono musí pít ze svého pramene vodu, která přichází seshora. A když pije, pak raší k Němu, a stává se na podobenství toho semene, které vpadlo do země. Vidíte? Církev se tou cestou ubírala: skrze ospravedlnění, posvěcení, křest Duchem svatým, nyní kvete. Vidíte? Duch Boží tím prošel. A duch tohoto světa prošel antikristem stejně tak, a nyní kvete v té veliké Radě církvi. Vidíte? To je celek této věci. I jednotlivci se ubírají touto cestou. Všechno se děje stejně na stejné škále Boží, neboť On je včera i dnes, tentýž i na věky.

116 Dávejte pozor! Na vaší cestě růstu k plnosti zmrtvýchvstání,

byvše vedeni Duchem svatým. Jakožto slunce (slunce) přitahuje tu malinkou rostlinku, která pije z Božího pramene, a udržuje... vidíte? Může pít pouze z jediného zdroje. Když toto malé semínko zalejete olejem, usmrtíte ho. Jistě. Polijete je stagnovanou vodou, starou, takovou, která je k ničemu, zkaženou, zastavíte růst, nepřinese ovoce. Souhlasí to? Ale když ho zalejete opravdu dobrou dešťovou vodou (Amen!) bez příměsí chemikálií lidského původu, takou, které dovolíte přijít z nebe pak pozorujte tuto rostlinku. Nic nezpůsobí takový růst, jako dešťová voda. Ale když do ní přidáte chlór a jiné nesmysly a pokusíte se to takto aplikovat, pak tu rostlinu okamžitě usmrtíte.

117 A to je dnešní problém. Lidé se pokoušejí použít vodu z denominačního pramene, která působí zastavení růstu. Vidíte? Ale dopřejte ji...

*... přijďte kde krůpěje rosy milosti, se skví dnem
i nocí,
Ježíš, světlo světa.
Pak to máte!
Kráčíme v světle,
tom nádherném světle, přijďte kde krůpěje rosy
milosti, se skví dnem i nocí,...*

118 Táhněte ode mne pryč s těmito lidského původu prameny. „Neznám jiný pramen, krom krve Ježíše.“ To je jediný pramen, který chci znát. Nechtě ve mně, Pane, přebývá Slovo; vodou je Duch svatý.

119 Všimněte si! Nyní, když Duch, který vzbudil Ježíše z hrobu, přebývá ve vás, potenciálně už vlastníte život, jsouc vedeni Duchem, oživujícím vás k víře Slovu. A ta malinká věc pokračuje v rašení a roste.

120 Všimněte si! O letnicích byla jejich těla oživena k novému životu. Pohleďte na tu malou skupinu zbabělců. Už vás držím příliš dlouho. Pohleďte na to! Já jsem se už zahřál...?... cítím se dobře. Ó, aj!

121 Všimněte si. Oni byli zbabělí. Všimněte si! Ale měli mechaniku. Vidíte? Oni přebývali v úkrytu a říkali: „Ó, my se jich bojíme. Ne, bojím se jít ven a prohlásit to, neboť, ó, kvůli těm velikým biskupům, a tak dále, kteří tam jsou. Ó, bojím se. Těch kněží a tak dále, bojím se to prohlásit, bojím se vyznat, že mu věřím. Ó, nemohu to učinit.“ Vidíte?

122 Ale tu pojednou sestoupila dynamika. A co způsobila? Nejen že

naplnila zevnitř jejich ducha, ale oživila jejich mechaniku. Jejich těla byla oživena. Už více nebyli zbabělci. Mohli jít a čelit lidem. Ano, přátelé! „Vy mužové judští, a kteří bydlíte v Jeruzalémě!“ Před příchodem dynamiky byli pouhou mechanikou. Vidíte? „Mužové, kteří bydlíte v Jeruzalémě, toto vám známo bud', a ušima pozorujte slov mých, tito nejsou jak se domníváte opilí. Já jsem jeden z nich. *To je to!* Ukáží vám co to je, to je Písmo. *To je to!*“ (Vždy jsem pravil: „Jestliže *to* není *to*, dovol se mi chopit *toho*, dokud nepřijde *to*.“)

„Nikoliv! *To je to*, co předpověděl Joel, „i stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji z Ducha svého na všeliké tělo.“ Vidíte, dynamika sestoupila na mechaniku. Už se více nebáli.

¹²³ Někteří z vás se obávají, že nějaká žena se vám bude posmívat kvůli tomu, že máte dlouhé vlasy, nebo že jste přestali používat rtěnku. Muži se obávají, že je jejich organizace vyhodí, když své shromáždění pokřtí biblickým křtem. Je vám tedy zapotřebí se uzavřít ve vrchním příbytku, dokud nepřijde dynamika. Jistě.

¹²⁴ *To je proměnilo, to je oživilo, to v nich způsobilo změnu!* Byli to do budoucna proměnění lidé. *To je oživilo ze starého života zbabělci na podobné Lvu z Judova kmene. Mohli klidně čelit mučednictví jsouce přibíjeni na kříže, křížováni hlavou dolů, pálení na hranicích, házení do lvích jam, ale už nebyli zbabělí smrt nad nimi neměla žádné vítězství, dynamika působila v mechanice. Ano, přátelé! Jejich smrtelná těla byla oživena.*

¹²⁵ Poslyšte tedy, zde máme ještě jeden důkaz. Oni byli oživeni takovým způsobem, že, víte co se stalo? Byli povzneseni na nebeská místa, a jejich smrtelná těla byla oživena v takovém stupni, že se změnil i jejich jazyk. *To změnilo jejich jazyk. Tak praví Bible. To je... Jejich smrtelná těla byla oživena, jejich jazyk byl oživen, jejich myšlenky byly oživeny, jejich duch byl oživen, jejich život byl oživen, byli všichni vespolek oživeni. Pokoušeli se promluvit nějakým zemským jazykem, ale nemohli. Byli tak oživeni přítomností Boží, že mluvili v nových jazycích, nebeských jazycích. Fjú! Jaká oživující moc!*

¹²⁶ Jestliže Duch, který Ježíše vzbudil z mrtvých přebývá ve vás (ó, haleluja!), On oživí i vaše smrtelná těla! Způsobí, že budete konat věci, které jste dříve nemohli! Oni tehdy byli tak plní té oživující moci. Vidíte? Vaše těla už pak nejsou podrobena hříchu. Vaše žádosti... ony řeknou: „Pojď sem.“

Odpovíš: „Bud' zticha.“

„Ó, máme největší...“

„Bud' zticha.“ Vždyť jsi orlem!

127 Už jste si někdy všimli orla, jak se volně pohybuje? On neposkakuje jako sup, směrem ke každé mršíně, co se povaluje po zemi. Nikoliv, přátelé! On kráčí sebevědomě. „Bud' zticha.“

„Ó, přece tam čeká chutný oběd.“

„Nikoliv pro mne. Moje žádosti se změnily, můj vkus je už jiný, neboť ne samou mršínou tohoto světa živ bude člověk, ale každým Slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ Tímto žije ryzí, oživený orel. Amen!

128 Ó, jestliže ten, který vzbudil z mrtvých Krista, přebývá ve vás, pak oživil vaše smrtelná těla do Jeho přítomnosti. Poznali jste to, už více nejste mrchožrouti, jste orli. Netoužíte po věcech tohoto světa. Jsi synem a dcerou Boží. Hoduješ při prameni, o kterém ten svět nemá tušení, piješ... nikdo neví, ten svět nemá tušení. Jíš skrytou mannu, o které ten svět nikdy netušil, jsi oživen v takové míře, že máš k tomu přístup. K tomu se nedostaneš *zde*, dole, dostaneš to *tam*, nahore. Musíš být oživen, pozdvihnut, a to vás oživuje.

129 Co oni tedy dělali? Mluvili v jiných jazycích. Bible praví, že ano. Mluvili v každém jazyku, který je pod nebem. Můžete si to vůbec představit? Tato zdejší, stará, smrtelná těla praví: „Nevím, zda mohu takto žít, nebo nikoliv.“ A tu najednou byli oživeni, vstoupila do jejich nitra udatnost lva z Judova kmene nad tím snopkem obracení. Ó, ten Orel přiletěl a zavolal na ty své. A nemilovali své životy až k smrti. Amen!

*... a bude jich více,
kteří dají prolít svou krev.
Neboť evangelium Ducha
je potřísněno pramenem karmínové krve.*

130 A Syn má být znovu zjeven v nevěstě posledních dnů, ta oživující moc se musí vrátit a oživit z těch mrtvých denominací a věrovyznání k živému Slovu živoucího Boha. Óóóó, ne. To je oživilo k novému životu. A při nás to nyní působí totéž.

131 Všimněte si! Oni byli tak silně oživeni touto oživující mocí. Nyní... (Naslouchejte pozorně. Chci vám nyní něco ukázat.) Oživující síla nebyla jenom v jejich duších, ale zmocnila se jich celých. Nejen, že

sestoupila dynamika, za účelem oživení, ale ona vskutku oživila mechaniku. Vidíte, co tím míním? Byli oživení v takovém rozsahu, že jejich jazyk začal mluvit v jiné řeči. Byli tou mocí zmrtvýchvstání Kristova tak oživeni, že vzkládali ruce... byli tak oživeni tou oživující silou, že když vložili své ruce na nemocné, ti se uzdravili. To oživuje vaše smrtelná těla. Byli uzdraveni skrze vložení jejich rukou.

132 A Duch oživil jejich obecnství s Bohem a vespolek, tak, že byli rovněž oživeni do přítomnosti Boží, tak, že když někdo umřel, a jeho duše se vzdálila, to ji přivolalo zpět k životu. Amen! Sláva! (Nyní se cítím duchovně zapálený.)

133 To souhlasí. Oživení! Jeho zmrtvýchvstání nebylo pouze pro Něj, nýbrž pro všechny, kteří touží pro předurčené semeno, které tam leželo, ale bylo oživeno, oživující smrtelná těla. Oni vzkládali ruce na nemocné, ti se měli dobře. Modlili se, a v Duchu spatřili vidění, mrtvé přivolali zpět k životu. To souhlasí. Jejich smrtelná těla byla oživena, a když to přijde na tebe, stane-li se to nu, můžeš říci, že to je tak, a jeli to vskutku tak, pak je následují tato znamení. Vidíte? To oživuje vaše smrtelná těla, to oživuje vás.

134 Všimněte si nyní! Oživení do přítomnosti Boží. Proč? To způsobil Duch Boží, který vzbudil Ježíše z hrobu. A Duch Boží... „A dávám vám věčný život (to pochází z řeckého slova Zoe, můžete se na to podívat.), to vás veskrze proniká a oživuje dokonce vaše smýšlení.“

135 Pohledte nyní! Jak můžete říci, že ve vás přebývá Duch [bratr Branham klepe na kazatelnu vyd.] i když jste podle vašeho úsudku udělali všechno správně? Zde je váš důkaz, zda to máte, nebo nikoliv: jestliže Duch, který byl v Kristu, je ve vás, On vás rovněž oživí vůči Slovu, neboť On je tím Slovem. A jestli to je naopak, oživuje vás na odpory Slovu, pak to není Duch Kristův! Dávej pozor co děláš, dokud tě to nepřiblíží do Slova... „Ovce moje slyší můj hlas a budou žít každým Slovem“ každým Slovem.

136 Jednou jsem již o tom promlouval. Moje stará maminka, ona už není mezi námi, byla to zvláštní žena. A byla, víte, půl krve Indiánkou, a byla zvláštní. Nikdy se jí nezdál žádný sen. Měla sen pouze čtyři, či pětkrát během svého života. Ale pokaždé, když se jí zdál sen, byl pravdivý. Pokud měla sen, byl pravdivý.

137 Vzpomínám si, jak jsem na počátku, před mnoha léty začal kázat. Žili jsme tak kus cesty odtud, tam nad tímto místem. A kázal

jsem v této modlitebně. A ona měla sen, a zdálo se jí, že jsem stál vedle tří schodů [stupňů]. A stoje, kázal jsem všem, že musí projít těmi třemi stupni, dříve, než se dostanou na silnici. A touto silnicí běžela nevýrazná, perlově bílá čára, která běžela rovnou k nebeské bráně, k perlové bráně, a tato perleť se táhla až k těmto třem stupním. Jestli to není moje dnešní poselství: ospravedlnění, posvěcení, křest Duchem svatým!

138 Ó, říkal jsem, že člověk musí vstoupit po těchto třech stupních, aby mohl pokračovat po této silnici. A ona řekla, že přišla jistá dáma. (Nu, víte jaké boty nosily ženy před pětatřiceti léty!) Dobrá, přišla jistá dáma, a měla na nohou pár takových vysokých bot, jak se nosí dnes, říkali tomu jehly.

139 A když přišla ona, řekl jsem: „Moment, sestro. V tom nemůžeš kráčet touto silnicí.“ A řekl jsem: „To není možné.“

A ona na to: „Ach!“ Řekla to, ohlédla se na ostatní sestry a řekla: „Nevěřte mu, on je hloupý. (Vidíte?) Nevěřte mu. Dokáži vám, že mohu být ospravedlněna, posvěcena a pokřtěna Duchem svatým, a jít tou cestou.“ A ona... nechal jsem ji na pokoji. Nemohl jsem proti tomu nic udělat, nemohl jsem ji zadržet. A ona vyskočila na tu silnici a ohlédla se dozadu na ty sestry, a řekla: „Vidíte, říkala jsem vám to.“ A začala běžet a... víte co Bible praví v Izaiáši 5. kapitole, řekl, že chodí s vytaženým krkem (musí to dělat, naklání se kupředu, vidíte?), a při chůzi cupitají a svými podpatky cinkají (musí to dělat, musí se kroutit) při chůzi cupitají a svými podpatky cinkají (vidíte?) siónské dcery v posledních dnech.

140 A začala s vypětím všech sil vystupovat silnicí nahoru, a po nějaké době se cesta více a více zužovala. Začala vrávorat, cupitaje nohama, a zřítla se dolů. A maminka řekla: „Slyšela jsem nehroznější výkřik ve svém životě, když ta žena padla do těch plamenů a dýmu, když padala dolů, takto.“ A já se otočil a řekl: „Vidíte?“

Ona poslechla všechno, kromě jednoho slova (vidíte?), všechno kromě jednoho slova. Jistě, letniční ženy mohou být spaseny, posvěceny, naplněny Duchem svatým, a potom padnout. Samozřejmě!

141 Ne samým chlebem člověk bude živ, nýbrž každým Slovem, tím může žít. Vidíte, vidíte? A ona selhala. A jak jsem řekl, (vidíte?) měla tam vejít správným způsobem, ale (vidíte?) ona opomenula poslechnout. Aby jí mohlo být řečeno, čemu bude čelit. A On pomocí učedníků, apoštolů napsal evangelium, učení apoštolů a proroků a tak

dále, a oni tomu nebyli poslušni.

142 Nu, všimněte si nyní této oživující moci, Zoe, přinášející Slovo, mysl Kristovu, která je v takovém případě ve vás. Snažím se vám na to poukázat, když jste povstali když Bůh vzbudil Ježíše z mrtvých, vzbudil rovněž i vás, a také vás oživil k životu s Ním (nyní jste oživeni k životu), ale v tom případě, že jste byli atributy v jeho myšlenkách, ale Bůh to všechno v Ném viděl na konci. Vidíte?

143 Když Bůh pohleděl dolů na to tělo... (Duch ho opustil v getsemanské zahradě, On musel zemřít jako člověk.) Přátelé, pamatujte, On to nemusel podstoupit. To byl Bůh. Bůh pomazal to tělo, které bylo tělem lidským a On nemusel... kdyby tam šel jako Bůh, pak by nemohl umřít takovou smrtí, Boha nelze usmrtit. Ale... On to nemusel učinit, ale zapamatujte si, On tam šel s tebou ve svém nitru. Vidíte? Bůh ještě neodloučil nevěstu od Ženicha. A tak, když Bůh pohleděl na Kristovo tělo, spatřil zároveň muže i ženu. To vše bylo vykoupeno v tom jednom těle. Vidíte? Oni jsou jedno, ti stejní to samé Slovo. To stejné Slovo, které mluví o Ženichovi, mluví i o nevěstě!

144 Dobrá, ale jak se může ukázat nevěsta a neprojevit všechno, co bylo o Ném zaslíbeno, jak může přijít Ženich a nebýt s nevěstou? Ale jestliže vykonal všechno, a dokázal to dokonce tím, že poté vstal z mrtvých, nemá to být stejné i s nevěstou, která musí být přesně tím, co o ni mluví Slovo v tom posledním dni? Nemá se navrátit k Malachiáši 4? Nemá se projevit jako to bylo tehdy za dnů Sodomy? Nemá svět a každý... nemá být přesně takový? Copak nejsou tyto věci dokonalým potvrzením Božího Slova, které nám bylo oznámeno?

145 Dobrá, přátelé, vím, že vás držím příliš dlouhou dobu je už jen patnáct minut do oběda možná to do té doby zvládnou. Ale všimněte si! Hleďte! Jak perfektní věc to je. (Nevím, kdy se opět uvidíme. Vidíte?) Pohleďte! Všimněte si!

146 Ale Bůh předzvěděl nevěstu v Ženichovi! Haleluja! Vidíte? Aby svou ženu zachránil, Adam, musel s ní odejít. Adam věděl co dělá. Eva nevěděla co dělala, ale Adam odešel se svou ženou. Vidíte?

147 A stejně tak Ježíš zaujal místo své ženy a stal se za ni hříchem. Pamatujte, On se stal tebou, On snášel utrpení místo tebe, abys ty mohl zaujmout Jeho postavení! On stál na tvém místě, abys ty se mohl postavit na Jeho místě! Jaká láska! Jaké společenství! Jak to můžeme popřít? Jak můžeme učinit něco jiného, přátelé, než jej milovat. Mohl bych se tomu věnovat celé hodiny, ale pokračujme kousek dál.

148 Je to jako letniční zkušenost a příchod Ducha svatého v těch posledních dnech, jak bylo zaslíbeno, je to jako právní rozhodnutí k vlastnické listině. Vidíte? Nu, můžete mít vlastnické právo. Jistě. Vidíte? Můžete přijít na takové místo, ale ještě nemůžete říci, že je vaše. Nikoliv, přátelé! V dávné době mohl někdo jiný přijít a nárokovat si to, ale když obdržíš rozhodnutí, je to důkazem toho, že všechno co kdy bylo proti tomu, zůstalo vyškrtáno z gruntu. Souhlasí to?

149 A jestliže někdo řekne, že věří Slovu, potom, až přijde Duch svatý, ten je rozhodnutím k tomuto vlastnickému právu. A to ti dává souhlas, že když jsi vlastníkem toho rozhodnutí, pak všechno co s tím souvisí, do posledního puntíku, patří tobě, všechno co je v něm obsaženo. Amen!

150 A to nám dává to rozhodnutí, totiž když Duch svatý sestupuje na to vlastnické právo, to znamená, že Bůh tě viděl před založením světa a napsal to jméno do Knihy života, ale to se narodilo z muže a ženy, bylo podrobena hříchu a provinilo se hříchem. Ale když jsem tomu uvěřil, přijal jsem vlastnické právo. Když přišel Duch svatý, ten byl tím rozhodnutím, že všechno co se obracelo proti mně, ať už bylo spácháno ze strany matky nebo otce, babičky (jako v případě toho epileptického dítěte, za které jsem se před chvílí modlil, tato věc pocházela od prarodiče padoucnice, která přicházela na to dítě, jak jsem řekl), ale když přišlo to rozhodnutí, to všechno bylo zrušeno, opomenuto. Jsem držitelem toho rozhodnutí. Amen! A stejně tak jako Duch vzbudil Krista z mrtvých, já vlastním rozhodnutí o vlastnictví, že jsem částí tohoto Těla, s rozhodnutím o Duchu svatém, který uvádí v život to tělo Slova, přesně tak jak se to projevilo na Něm a jak zaslíbil v poslední době, vlastnické právo.

151 Všechny moje hříchy byly zrušeny. Všechny tvoje hříchy byly zrušeny krví Ježíše Krista a Duch svatý přišel jakožto rozhodnutí na tu listinu s vlastnickým právem, že Božím předzvěděním jsem byl omilostněn. Ó, aj!

Čeho se tedy bojíš? Není divu, vždyť On řekl: „Neboj se, byl jsem mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. A mám klíče pekla i smrti. Neboj se ničeho, dokonce smrt ti neublíží.“

152 Všimněte si! Jaká nádhera. Pokračujme rychle dál. Rozhodnutí o vlastnickém právu. Dluh je umořen, všechno, co bylo proti tomu vneseno, je zrušeno. Ha, ha, ha! Sláva! Snad jednám pošetile, ale cítím se skvěle. Všimněte si! Vidíte? Ó, rozhodnutí o vlastnickém právu. Uvědomujete si co to znamená? Uvědomuješ si, bratře, co to znamená?

Nic tě toho nemůže zbavit! Amen! Jsi držitelem. Amen!

Jakého práva? Převedel jsem na účet svého dědictví jeho smrti, pohřbu a vzkříšení. On se stal mnou, abych se já mohl stát jím. Nu, On se stal hříšníkem, abych já mohl být synem (Amen!) a držitelem rozhodnutí o vlastnickém právu, neboť „kteří uvěří znamení tato míti budou.“ Vidíte? Rozhodnutí o vlastnickém právu.

Nyní rychle, předtím... už nám zbývá pouze deset minut. Rychle si všimněte, oživení Ducha. Chci vám ukázat některá znamení, abyste tomu porozuměli. Poslyšte!

153 Nu, pozorujte, co ta oživující moc (to je moje téma, poté co byl vzbuzen Syn) ... pohledte jak to působilo na ty o letnicích, jak to na ně působilo, co na nich tato oživující moc vykonala. Ona je oživila.

154 Všimněte si co to udělalo se Štěpánem. Štěpán byl plný této oživující síly, souhlasí to? Vidíte? On byl plný této oživující síly. On byl neohrožený. Řekl: „Vy tvrdošíjní a neobřezaní srdcem a ušima, vy se vždy protivíte Duchu svatému, děláte stejně tak jako vaši otcové. Kterého z proroků, který spatřil dopředu příchod tohoto Spravedlivého, vaši otcové neukamenovali?“ Ó, aj! S ním to něco udělalo. Jistě, on byl plný této oživující síly. A oni řekli: „Toho chlapíka se musíme zbavit.“

155 A když umřel (poté co jej ukamenovali a jeho bídná hlava, házeli na ní kameny, *takto*), pohleděl vzhůru a řekl: „Vidím nebe otevřené.“ Oživující moc působila. „Vidím nebe otevřené a Ježíše stojícího po pravici Boží.“ To vykonala ta oživující moc při Štěpánovi.

156 Všimněte si, další muž měl rovněž oživující moc. Jmenoval se Filipenským Byl tak plný té oživující moci, a konal veliká shromáždění v Samaří. Dáblové byli vymítáni, lidé byli křtěni ve jménu Ježíše Krista. Měli opravdové shromáždění, a tu najednou promluvil k němu Duch. Óóó, sestoupila dynamika a řekla: „Opust to probuzení.“

„Ale co na to řeknou ti kazatelé?“

157 „Nezáleží na tom co řeknou.“ Vidíte? On byl plný oživující moci. On měl benzín a padla na něj dynamika. Řekla: „Jdi do pouště.“

158 A tam našel kleštěnce a pokřtil ho ve jménu Ježíše Krista jednoho muže, který přinesl poselství do Habeše. Souhlasí to? Byl poslušný Bohu...

159 V poslušnosti k Bohu, pokud jsi ještě nebyl pokřtěn ve jménu

Ježíše Krista, učiň to, a potom pozoruj tu oživující moc, která tě pozdvihne. Vidíte?

160 Když Štěpán vykonal tu velikou věc nikoliv Štěpán, nýbrž Filip vykonal tu velikou věc, že opustil veliké probuzení a byl poslušný Božímu přikázání, a naplnil je pokřtěním toho kleštěnce v poslušenství Bohu, byl tak naplněný oživující mocí, že jej odnesla pryč.

161 Ona oživí i tvé smrtelné tělo, jestliže Duch toho, který vzbudil Ježíše z mrtvých... ona oživila Filipa v takové míře, že jej nespatri na úseku asi 150 mil, teprve v jiné zemi. Ona oživila jeho smrtelné tělo. Jak to docílil? On byl prostě plný oživující moci.

162 Ó, církvi žijícího Boha, my nejsme s to snést ani „cukrový dudlík“ z kterého se nám dnes dává pít, musíme se dát naplnit a promodlit se tou oživující mocí, dokud oživení způsobené Duchem svatým... jednou máme být vzati vzhůru u vytržení. Ano, přátelé! Amen! Ó, aj!

163 Promiňte mi tato vyjádření. Měl jsem na mysli maminky, které dělaly kdysi tyto malé sáčky (dávno tomu) pro svá nemluvnátka. Některá z maminek si jistě vzpomene. Když malé dítě začalo křičet, vzala se kávová sedlina a trošku cukru, zabalilo se to do takového sáčku, a dalo se mu to cucat, jen aby se uklidnilo. V tom ale není žádná síla, to by je usmrtilo. Vidíte? Ten starý kofein, který je v tom obsažen s přísádkem sladidla, aby to mohlo polykat, to obsahovalo v sobě kofein.

164 Takovými nesmysly jsme už unaveni. Vraťte se zpět! Jste orlové! Zpět k Božímu Slovu! Buďte statní, nic nemůže ranit vaše city. A proto jste svobodni od všech lidských skandálů. Když tě někdo osočí, prokaž mu jen více lásky. Oživující moc. Vytržení k nebesům, orel nelétá nad těmi slepicemi, nýbrž vysoko v nebeských místech v Kristu Ježíši.

Ó, to působilo při Filipovi, oživilo jej, unášelo pryč.

Pozastavme se u jiného muže jménem Enoch. On chodil s každým Slovem Božím po dobu asi pět set let. Měl svědectví, že „jsem ani jednou neopomenul jeho Slovo.“ Měl takovou plnost oživující moci, když na něj přišla dynamika, na tuto mechaniku, že ani nemusel umřít, prostě odešel. Začal kráčet. Byl tak... jako Filip, byl tak plný oživující moci, že místo toho, aby šel do Gázy a na nějaké jiné místo, kde se nalézal v těch horských oblastech, místo toho si řekl: „Jsem už beztak starý, a je ve mně tolik oživující moci, odejdu prostě z této země.“

To je oživující moc, kterou nyní máme. Vidíte? Ona oživí vaše smrtelná těla. Copak to není tak? To jsou ty oživující moci.

¹⁶⁵ Enoch měl dokonalé svědectví, že „vykonal jsem co mi řekl Bůh. Vše, co jsem uviděl a co mi řekl, jsem vykonal.“ A byl tak plný dynamiky, nebo mechaniky, že když sestoupila na něj oživující moc, tuto mechaniku, pozvedla jej vzhůru. Odpochoval ze země do nebe.

¹⁶⁶ Všimněte si nyní! Na Eliáše poté... pohledte na Eliáše, toho velkého proroka... muže ve své době... Promiňte, mi bratře, sestro, ve své době on krotil tu nalíčenou ženu, tu Jezábelu a Achaba, a vydržel dokud... a nikdo, vypadalo to tak, jakoby nikdo při něm nestál. A on jen káral a trestal, a vytrvale stál, a Bůh se o něj postaral, pomohl mu na každém místě. Víte, ten starý muž se pojednou cítil unaven. Řekl si: „Už jsem zestárl a nemohu už dál pokračovat.“ Myslím si, že mu počítali už na devadesát. Opravdu starý muž, a stále chodil kolem dokola, a byl tak plný té oživující moci, že víte co? Pohleděl na druhou stranu Jordánu. (Ó, Bože, už málem také vidím ten druhý břeh, vy rovněž?) Tak plný oživující moci, až najednou spatřil na druhé straně zapražený ohnivý kočár. On přešel řeku a odešel domů, aniž by umřel. Oživující moc poslala - způsobila, že z nebe přijel kočár a vzal ho vzhůru. Svlékl si jen kabát a hodil ho Elizeovi. To souhlasí!

¹⁶⁷ Nu, potom ten muž vzal to roucho (což je znovu předobraz na církev, vidíte?), zvedl to roucho. Nu, on vykonal dvojnásobek zázraků (což je předobrazem Krista a církve). Vidíte? Eliáš vykonal čtyři, on osm. Vidíte? Nu, on byl on měl dvojnásobnou sílu, neboť o to požádal. „Větší skutky než ty, které já konám, činiti budou.“ Vidíte? Ale on byl tak plný té oživující moci a všeho možného, že toho vykonal dvojnásobek ve srovnání s tím, co Eliáš, více než on. A všimněte si, on se dožil věku osmdesáti nebo devadesáti let a zestárnul a umřel. On umřel a vzali jej a pohřbili.

¹⁶⁸ Víte, ale tato oživující moc jej neopustila. Minulo mnoho let, během nich jeho tělo zetlelo, a jeho kosti, zatím co ležel v hrobě, a jednou nesli mrtvého muže a spatřili jakési nepřátele, a hodili toho muže na Elizeovi kosti. A v těch kostech bylo tolik té oživující moci, že ten muž vyskočil a ožil.

Óóó, On oživí rovněž tvé smrtelné tělo! I když bude mrtvé a zetlí v hrobě, a přece, tato oživující moc odpočívala v té špíně. Haleluja! Hm! Ten, který vzbudil Krista z mrtvých, vzbudí rovněž tvé smrtelné tělo!

169 Eliáš v oné době Elizeus a Eliáš. Pamatujte na toho starého muže, proroka, plného oživující moci, ležícího v hrobě, jehož tělo zetlelo, a přece tam bylo tolik oživující moc, že když na něj hodili mrtvého, vrátil se k životu. On i nadále mohl klást ruce na nemocné, že ano? Amen! Tak je to.

170 Pamatujte, my jsme tělem Jeho těla (Ježíše Krista). Jsme tělem Jeho těla a kosti Jeho kostí. Není z toho východisko, musíme vstát a basta! Prostě vstát a dost.

171 Velikonoce znamenají více než pouhou tradici. Mají význam i v současnosti pro naše těla, která jsou oživena spolu s Ním, a sedíme v nebeských místech. A toto tělo může shnit v moři, může shnit v zemi, nezůstane snad ani lžíce popela, ale ono vstane. Neboť Duch, který vzbudil mého Pána z mrtvých, oživil toto smrtelné tělo. On oživil vaše smrtelná těla. A my jsme dědici Jeho zmrtvýchvstání, zásad Jeho věčného života, toho, o kterém tolik mluvím, víte.

172 Není tedy divu, že On řekl: „Nebojte se.“ On věděl, neboť Pavel řekl: „Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo vítězství tvé? Jsem plný oživující moci. Díky budiž Bohu, který nám dává vítězství skrze Pána našeho Ježíše Krista.“ Ano, přátelé! Oživující moc. O, aj!

173 On žije na věky, včera i dnes, tentýž i na věky (Židům 13,8).

Všimněte si! Mesiáš, ten pomazaný; stejně tak i Jeho nevěsta, Mesiášská (vidíte?), ta pomazaná.

Všimněte si! Smrt není překážkou Boží oživující moci. Smrt ji nezastaví. Když ji máš, to je věčnost. Nic ji nezastaví. To nemůžeš spoutat; s Tím nesvedeš nic. I když tvůj život se přiblíží svému konci, ani to ji nezastaví, bude stejně dobrá tak jako předtím. Vidíte?

174 Všimněte si! Mojžíš je tak plný této oživující moci. Skutečně? On byl prorokem, ke kterému přišlo Slovo. Byl částí toho Slova, byl Slovem pro tento den. Souhlasí to? A osm set let po jeho smrti, na hoře proměnění, stál spolu s Eliášem. Je to tak? Ta oživující moc, smrt ji nemůže odstranit. Nikoliv, nikoli! „Já jej vzbudím.“ Přišli andělé, pochovali ho tam v údolí. Shnil a zetlel, jeho kosti a všechno ostatní zaniklo, ale byla tam stále ta oživující moc. Oživila ho, a přivedla ho tam, kde stál.

175 Všimněte si! Říkáte: „Je to možné, bratře Branhame, po osmi stech letech?“

Ó, aj!

Když budete číst Matouše (mám zde místo Písma), Matouš 27,51. Můžete si to přečíst, nebo poznamenat. Když všichni ti, kteří věřili v Jeho příchod... Bible praví, že až přijde... oni spali v prachu země, oživující moc byla na nich, a oni byli částí Jeho (tito svatí). Oni byli Jeho částí, neboť mu věřili. Potenciálně měli ten život prostřednictvím obětí ovcí (smíření), kterézto oběti nemohly přivést ducha ovcí zpět na toho člověka. Ale co nyní s duchem člověka, když na něj sestoupí samotný Bůh. Vidíte? O kolik více oživující moci máme my? Ale skrze usmíření za hřích, tito beránci kteří byli obětováni, byli jen předobrazem. Ale my už nemáme předobraz, to je skutečnost. Proč se tedy bojíme?

¹⁷⁶ Ale ti, kteří měli pouze předobraz ukazující na Jeho zmrtvýchvstání a šli s tím do hrobu... tam je Job po svých úžasných námáhách. Aj, vše bylo s něj snato. Dábel si řekl: „Dej mi ho. Způsobím, že ti bude zlořečit do očí.“

Ale pak On svolil. Řekl: „Na jeho život nesahej.“

A udělal všechno možné, na jeho život však nesáhl. A obrátila se proti němu dokonce jeho žena. Řekla mu, že jeho dech se ji oškliví. Jinými slovy, že s ním nechce mít nic společného. Jako by ho už více neměla ráda, prostě jej odstrčila. „Jobe, jsi na tom mizerně. Proč neprokleješ Boha a neumřeš.“

¹⁷⁷ Řekl: „Mluvíš jako pošetilá ženská.“ Vidíte? Aj. Vidíte? Držel se toho, co měl, a navíc byl prorokem. Řekl: „Nejsem hříšníkem, obětoval jsem stanovenou oběť.“ Amen! Věděl, na čem stojí. On stál na Slově. Nezáleží co říkali jiní lidé, on stál pevně na Slově. A potom, v té hrozně hodině, řekl: „Mluvíš jako pošetilá žena.“ On řekl: „Pán dal, Pán vzal, nu co, budiž požehnáno jméno Páně.“ Řekl: „Nic jsem na ten svět s sebou nepřinesl. Přišel jsem nahý, a stejně tak ten svět opustím. Požehnané budiž jméno Páně.“ Zatím co tam seděl a drbal své nežity, jeho děti umřely, postižený chudobou, i jeho přátelé se postavili proti němu, stejně tak členové jeho církve a tak dále, a on se drbal kouskem... mizerný ubožák. Nikdo z vás něco takového neokusil. A stále se ještě držel Slova. On byl orlem. Ó, aj, ale není možné navždy halit něčí oči. Ne, ne!

¹⁷⁸ Když zůstával stát na Slově, tu se najednou něco stalo. Nebesa zaburácela, hrom zahřměl, blesk zazářil, a Job pozdvihl zraky, spatřil vidění a řekl: „Vím, že můj vykupitel jest živ, a že v den nejposlednější se nad prachem postaví. A ač by kuži mou a tělo červi zvrтали (tělo a to všechno), tato oživující moc tam přesto bude. Uzřím Boha, kterého já

uzřím sobě a ne jiný. Souhlasí to? I když mé ledví ve mně bude stráveno. I když červi, kteří jsou nyní v mé kůži, ji zvrtají.“

179 Víte, že kožní červi nepřijdou k vám až pak, že ti červi jsou už ve vás, vaši vlastní kožní červi. Věděli jste o tom? Dají vás do rakve a uzavřou vzduchotěsně; a červi vás beztak zvrtají, neboť jsou ve vás. Nejste od počátku nic jen hromádka červů, co se nachází uvnitř. „Ač kůži mou a tělo červi zvrtají (mé tělo), však vždy v těle svém uzřím Boha.“ V to ráno zmrtvýchvstání... Sláva! Haleluja! Matouš, ten veliký spisovatel (27,51), řekl, že poté co vstal z mrtvých, že starozákonní svatí, kteří spali v prachu země, vyšli z hrobu a vstoupili do města a ukázali se mnohým. Ta oživující moc byla stále na Elizeových kostech, kdy už vlastně kosti zanikly, byla stále na Jobovi, kdy už z jeho těla nezůstala ani lžice prachu, ale oživující moc tam přetrvávala.

Jestliže Duch, který Ježíše vzbudil z mrtvých přebývá ve vás, oživí i vaše smrtelné tělo.

Všimněte si, rychle! Říkáte: „Ach ach, kéž bych žil tehdy...“ Ty žiješ v lepší době!

180 Nu, jestliže... Vidím, jak si poznamenáváte verše Písma. V pořádku, zaznamenejte si ještě Tesalonicenským 4.16. Všimněte si, jak nádherné to je! Vidíte? Svaté, ty, kteří zesnuli v Kristu, Bůh přivede spolu s Ním. Vidíte? Svatí v hrobech, v očekávání jako Eliáš, někteří jako Elizeus (vidíte?), někteří z nich budou oživeni, někteří budou vzati, někteří zůstanou v hrobě potom půjdeme spolu s Ním. Zazní Boží pozoun a mrtví v Kristu povstanou nejprve, potom my živi pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků vstříc Pánu. Ta oživující moc, která je na živých, je i na mrtvých.

181 Vidíte? ta stejná oživující moc znázorněna v těchto dvou prorocích. Pohledte, jejich jména jsou téměř totožná *Elizeus*, *Eliáš*. Vidíte Ženicha a nevěstu? Jeden z nich je *pán Ježíš*, ten druhý, to je *paní Ježíšová*, téměř totožní, rozdíl je jen v tom ten a ta. Vidíte? Eliáš... A koukejte jak to je zde znázorněno.

182 Nu, Eliáš byl vzat ve vytržení (znázorňuje církev). V pořádku. A Elizeus odpočíval do zmrtvýchvstání. Vidíte? Je to jako pták, kterému jsou zapotřebí dvě křídla, aby udržel rovnováhu, Vidíte? Církev byla zde znázorněna v těchto dvou prorocích. „Neboť my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli, neboť zazní Boží trouba a sejdou se obě křídla a odletí, odletí pryč.“ Haleluja! Kvůli čemu? Kvůli této oživující moci, přebývajícím stále

v živých i mrtvých.

183 Všimněte si! Zapamatujte si! Pamatujte na to, oživení a uschopnění spatřit tyto věci. Pozorujte tu oživující moc v tomto čase! Pamatujte, jsme oživení...

184 Nedávno... jako pomůcku, myslím, že to tak bylo vyřčeno Pánem a rovněž Pavlem: „Nezatažil jsem před vámi nic z toho, co mi ukázal Otec, řekl jsem to vám.“ A v těch posledních dnech, když pozorujeme při nás tu oživující moc... On nám dal oživující moc, abychom mohli spatřit i uzdravení nemocných. Byli jsme svědky působení oživující moci mezi námi jako tehdy při nich v tom raném období (vidíte?), spatřili jsme, jak byli navráceni skrze vidění k životu, vidíte? Ona uzdravila nemocné.

185 Jednou jsem s kýmisi hovořil, byl to Donovan Weerts, zde přítomen (doufám, že jej všichni znáte). Byl jsem s ním na lovu. Chudák, je to hodný chlapík, přichází sem do modlitebny, je mým dobrým přítelem, a on řekl: „Nechci tě vyrušovat.“ Pohleděl jsem na jeho ucho, bylo obráceno naruby, a řekl jsem: „Jak se máš Donovane?“ Chopil jsem jej za ruku, takto, a byla to rakovina. Řekl jsem: „Co je s tebou, Donovane, co to máš s uchem?“

On řekl: „Nevím bratře Branhame, za posledních šest nebo sedm měsíců to neustále...“

Řekl jsem: „Proč ses tedy o tom nezmínil?“

Řekl: „Bratře Branhame, nechtěl jsem tě vyrušovat.“

Řekl jsem: „Víš co to je?“

Řekl: „Tuším.“

186 Vložil jsem na něj svou ruku, neřekl jsem ani slovo. Po uplynutí dvou dnů tam nebyla ani jizva. Co to je? Ta oživující moc! Vidíte? Ona oživí vaše smrtelná těla. To by sežralo jeho ucho a potom odrovnalo jeho mozek. Vidíte? On by umřel nebýt té oživující moci. Vidíte?

187 Ale jednou, když jsem se staral o... řekl jsem: „Jestliže... chlapče, raději pospíchej, je ti už padesát. Chceš-li něco pro Pána vykonat, raději pospíchej, stárneš.“ Vidíte? A tehdy ráno přišla oživující moc. A On mi dovolil pohledět za tu oponu, a spatřil jsem tam vás všechny. Vidíte? Vidíte? On řekl: „On ti tam dá všechno, co jsi miloval, a co milovalo tebe.“ Vidíte? Spatřil jsem je tam všechny. Co to bylo? Oživující moc.

188 Jan Teolog [dosl. Zjevovatel] byl plný oživující moci, a když stál, spatřil konec na počátku. Izaiáš byl rovněž plný oživující moci, a vstal a uviděl Milénium a tak dále. Oživující moc. A jestliže Duch toho, který Krista vzbudil z mrtvých, přebývá ve vás, oživí i vaše smrtelná těla - smrtelná těla.

189 Pamatujte! Oživující moc. Jen pohledte na to, co jsme viděli v tomto čase. Ta oživující moc sestoupila na nás a otevřela Sedm pečeti. Co to bylo? Lidská inteligence? Nikoliv, Oživující moc Boží. Vidíte? Boží oživující moc předpověděla, že se to stane. Vidíte? Nýbrž oživující moc Boží způsobila, že svět dal svědectví, že to je pravda. Byl přítomen anděl Páně, ohnivý sloup, oživující moc, jak jsem vám řekl, a způsobil, že ten svět vydal o tom svědectví. Ale oni nevěděli, oč se jedná, rovněž my, kteří na to koukáme takto... a to je tam náš Pán. Vidíte?

190 To je ten, který otevřel ty pečeti, On je těmi pečeti. Neboť celé Slovo Boží je Kristus a Kristus je těmi pečeti, které byly otevřeny. Co je tedy otevřením těchto pečeti? Zjevení Krista. A těch sedm andělů, kteří znázorňovali těch sedm věků církve, to vše bylo završeno, a my jsme to ani nemohli spatřit. Oni udělali snímek, nikoliv my. A tam stojí On, Nejvyšší soudce, ukazuje, že On je Alfou a Omegou, počátkem a koncem. Jaké ztotožnění!

191 Vykonala to pro nás oživující moc. Oživující moc nám dovolila spatřit Jeho příchod. Oživující moc nás vytrhla ze smrti do života. Oživující moc nám dává rozpoznání, abychom věděli co je s vámi zlé, a co učinit, čeho jste se dopustili, a co jste neměli dělat, co jste byli povinni učinit, a čím budete. Oživující moc. Všechny tyto věci.

192 Náš Pán Ježíš byl tak plný oživující moci, On celý byl vlastně jí. On byl plný oživující moci a řekl: „Zbořte to tělo a já ho vzbudím ve třech dnech.“ Můžeme tedy mluvit o důvěře v oživující moc!

193 „Zbořte to tělo a já je vzbudím ten chrám vzdělám ho za tři dny.“ Jak? Proč On to řekl? On věděl, že to bylo o Něm psáno (vidíte?), že bylo o Něm psáno v Božím Slově, které nemůže selhat. Slovo praví: „Nedovolím svatému svému vidět porušení, ani neponechám jeho duši v pekle.“ On věděl, že ta oživující moc Jej vzbudí, a že nebude ani jediná buňka porušena. On řekl: „Zrušte ten chrám a já ho vzdělám znovu za tři dny.“ Proč? To bylo proroctví, to bylo Slovo Boží. A jeli proroctví pravým Slovem Božím, pak nemůže selhat. A to stejné proroctví a Slovo Boží, které předpovědělo, že Jej vzbudí, řeklo, že my jsme už vzbuzeni s Ním! Není tedy divu, že řekl: „Nebojte se.“

¹⁹⁴ A stojí psáno, že Duch, který byl v NĚm, nyní působí oživení našeho smrtelného těla v nás. Neboj se, příteli, Syn vstal. Syn vstal.

Pohledte nyní na proměnění. Byli jsme tam reprezentováni. Byli tam živí svatí, kteří byli vytrženi, stál tam Eliáš, a stál tam rovněž Mojžíš, zesnulí svatí...?... rovněž, oba měli oživující moc. Byť jeden umřel a ten druhý ne, byli tam oba.

Všimněte si! Ó, pohledte na to, co nyní vidíme v těch posledních dnech. To samé co bylo zaslíbeno, Jan 14, 12. Pohledte! Opravdu!

Lidé praví: „Ty si nárokuješ moc.“

„Ne, ne, ne! Jsme pouze podobni těm, kteří byli na Hoře proměnění.“ Vidíte? Skutečně, nenárokujeme si moc, ale jsme jako ti, kteří byli na Hoře proměnění, oni neříkali, Mojžíš neřekl: „Hele, koukej kdo jsem,“ ani učedníci neřekli: „Hele kdo jsme, hele kdo jsme.“ Víte co se stalo? Všimněte si! Spatřili oslaveného Ježíše. Jen takovou reprezentaci chtěli spatřit, oslaveného Ježíše.

¹⁹⁵ A dnes je to stejné. Nechceme být nějakou význačnou osobností. Nejsme zvědaví na to, co lidé o nás říkají. Naše jméno neznamená nic, jedná se o Jeho jméno. Naš život neznamená nic, jedná se o Jeho život. To je Jeho síla, nikoliv naše. A rádi děláme jen jednu věc, spatřit Jej oslaveného. A jak se to může stát? Když On je oslaven v nás skrze zmrtvýchvstání, které se koná v nás. Vidíme Jej znovu dnes, reprezentuje se takový, jaký byl. Pochopili jste to? Vidíte?

¹⁹⁶ Naší touhou není být oslaven. Naší touhou není mít veliké jméno. Naší touhou není propagovat nějakou církev, nebo více vydělat na nedělní škole, nebo se pokoušet zavádět korupci, vnučování, nabízení večírků, nebo přinášení hvězd a odznaků nebo něco takového. To není naše touha. Naší touhou je spatřit Jej oslaveného. Koho oslaveného? Ne v sebelásce, nýbrž v nás, našich životech, abychom dokázali, že On žije a žije v nás.

¹⁹⁷ Mohu-li jen sebe odstranit z cesty, aby William Branham ani nepřišel na mysl, a abys i ty nepřišel na mysl, až uzzíme Ježíše oslaveného uprostřed nás. Spatříme Jej, který je naší touhou. To je to nám dává ta oživující moc. Dává nám radost a vědomí, že jsme s Ním, že jsme Jeho tělo i kost, jakožto Jeho nevěsta, a když vidíme ty stejné osvědčené metody, jak se dokazují v nás, že On nyní vstal z mrtvých. Vidíte? Není tedy divu, že řekl: „Nebojte se.“

¹⁹⁸ Pro dnešek, (všimněte si!) jsme skrze Něj vykoupeni a nyní jsme

s Ním vzbuzeni. To je význam velikonoc pro lidi: vstát s Ním. Všimněte si! Nyní máme v sobě Jeho Ducha, to rozhodnutí o vlastnickém právu plně zaplacené. Ne! Neříkejte: „Dobrá, doufám, že se mi to povede.“ Už jste to přece docílili. Nikoliv: „Docílím to“; „už jsem to docílil.“ Já to nikdy neučinil, On to vykonal pro mne. Vidíte? Ne já, On.

„Tedy, dobrá bratře Branhame, oni říkají...“

Nezajímá mně, co oni tam říkají, On to vykonal pro mne. A to je to jediné, po čem toužím, oč se starám. Chci vidět pouze Jeho, jak se projevuje. A jak to můžeme docílit? Přivolat jej dolů? Nikoliv! On je v tobě. Vidíte? On je ve vás. „Tedy dobrá, Pane, mohu-li jen odstranit z cesty sebe, pak ty můžeš projevit... sebe. Jak to uděláš? Vždyť Ty jsi to nařídil: ‚Všechny, které mi dal Otec přijdou.‘“ Všimněte si! Sláva!

Dnes ráno tedy, se všemi těmito důkazy, shromážděnými v nás, přichází mi na mysl tato písnička:

*A v tom ránu zmrtvýchvstání,
smrti svazky když zlámány, smíme vstát,
haleluja,
smíme vstát!*

¹⁹⁹ Věříte tomu? Vstaneme! V Ném jsme se stali částí Jeho, Velikonoc, zjeveného tajemství Božího, jaké to tehdy bylo, života po smrti. Nyní jsme oživeni, my, kteří jsme byli jednou mrtví v hříších a proviněních. Pravá velikonoční pečeť rozlomila smrt kolem mne a já jsem živ. Pravá velikonoční pečeť na počátku zlomila tu římskou pečeť (ta velikonoční pečeť), kterou byl zapečetěn. A lidé, kteří umřeli, a byli ti tam, ale On zlomil tuto pečeť a zjevil toto tajemství. A nyní, Bůh, skrze svého Ducha svatého, zlomil tuto pečeť kolem našich životů a Kristus je zjeven, jakožto živoucí v nás, neboť nyní jsme oživení s Ním. Ó, stránka za stránkou.

*Smíme vstát! Haleluja! Smíme vstát! Amen!
A v tom ránu zmrtvýchvstání,
smrti svazky když zlámány, smíme vstát,
haleluja,
smíme vstát!*

²⁰⁰ Ó, nejste rádi! Jsem tak rád, že tehdy ráno v té staré malé kůlně, ty pečetě byly zlomeny a já s Ním povstal jako nové stvoření.

Jeho oživující moc! Syn vstal.

²⁰¹ Před nedávnem mi byla řečena krátká historka o rybáři. Na západní pobřeží přijel jistý chlapík a pronajal si starého rybáře, aby ho vzal zarybařit si. Vyjeli tedy ráno. A jestli jste tam už někdy lovili lososa, pak víte co se tam stává, někdy přichází hustá mlha. Vidím zde svého mladého bratra, Eddie Byskala, misionáře pro tamější Indiány, a my jsme na těch pobřežích spolu lovili.

²⁰² A tak ten rybář byl vyložený zelenáč, víte. Jel rybařit a nechal se unést proudem. Čekali tedy na úsvit, aby se z toho dostali, víte, byli... už nebyli v dosahu mlhové sirény, a ten rybář byl celý rozčilený a řekl: „Aj, uneslo nás to do moře! Hej!“ Byl celý rozrušený.

On řekl: „Posad' se, synu, posad' se.“ Ten starý rybář byl klidný, víte. Věděl o čem mluví. Řekl: „Počkej, dokud nevzejde slunce, a potom uvidíme kde jsme.“

Ptáte se: „Mám být metodistou, baptistou, nebo letničním?“ Jen počkej, Syn vzchází, uvidíme, kde jsme. On je Slovem. Počkej, dokud nespatriš potvrzené Slovo, jak ozářilo semeno, ten snopek obracení, a budeme vědět, kde jsme.

²⁰³ Milujete Jej? Je mi líto, že jsem vás držel tak dlouho. Kolik z vás tu zůstane na noc? Ó! Přijdu znovu dnes večer. V sedm? [Bratr Branham hovoří s někým na pódiu. vyd.]

²⁰⁴ Skloňme své hlavy. Je zde přítomen jeden nebo více lidí, kteří nemají v sobě tuto oživující moc? Syn zazářil, a vy jste seděli v této modlitebně, a naslouchali jste těm páskám, a Duch vás přesto ještě neoživil, abyste mohli následovat Slovo Boží? Kéž byste mohli, vy muži a ženy, být poslušní každému psanému Slovu!

²⁰⁵ Ó, to je nebezpečná záležitost. Což jestli jsi mrtvým semenem a není v tobě život! Ale přesto je v tobě něco, co praví: „Dnes ráno chci povstat. Chci povstat z toho stavu, ve kterém se nacházím. Nechci zůstat jen mrtvým semenem, nechci být v té špíně, a naplaveném dříví, chci povstat.“

²⁰⁶ Pozdvihneš tedy svou ruku a řekneš: „Modli se za mne, bratře,“ Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Aj! Hledte, kolik rukou. Není tedy vůbec možné uvažovat o volání k oltáři my tomu říkáme volání k oltáři, kdy lidé přicházejí k oltáři. Já to každopádně nijak moc nezastávám. To bylo církvi přidáno za dob probuzení Wesleye. Vidíte?

Bible praví, že „kolik jich uvěřilo, vidíte, byli pokřtěni.“ Je zde bazén

plný vody, a očekává na každého kandidáta, který je hotov umřít sobě.

207 Nu, můžete být pohřbeni, a to nejednou, ve jménu Ježíše Krista, ale jestliže to semeno nebude životem, (vidíte?) nebude tím oživeno. Ne, ne! Křest vodní je jako rosa, která padá z nebe. Může padnout na semeno, ale jestli v něm není život, pak nemůže ožít. Ale jestliže ten pravý křest vodou znamená umřít sobě samému, a jsi hotov zemřít všemu, co jsi se naučil z vyznání víry a denominace, pokud to je v rozporu se Slovem, a chceš kráčet jako syn a dcera Boží, a vy muži ve svých srdcích, pozorujte co ten křest ve vodě dnes ráno ve vás způsobí. Čiňte pokání jeden každý z vás, a dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich špatností, vašich hříchů, a přijměte snopek, obět obracení. Přijměte dynamiku, Ducha svatého, neboť to zaslíbení platí pro vás a ty ostatní, ve všech generacích.

208 Otče, Bože, měl jsem dlouhou řeč a vzal jsem hodně času těm lidem, ale, Pane Bože, nelze se nijak zastavit. Už, už jsem se chtěl zastavit a odejít, odpočinout si a znovu se vrátit. Žijeme uprostřed umírajícího světa a umírajících lidí, s poselstvím života a důkazy zmrtvýchvstání.

209 Drahý Bože, můžeme umřít pouze jednou, a co se stane, jestli si necháme ujít tuto příležitost? Naše srdce hoří, naše duše se chvějí pohnutím, těch, kteří sem přišli. A mnozí zde přítomní dnes ráno naslouchají tomu poselství. Ano, dvě nebo tři stovky pozdvihnutých rukou. Oni chtějí věřit, Pane. Ó, Pane, to semeno zcela jistě není mrtvé. Jak by potom mohli pozdvihnout své ruce? Je zde něco. Ó, Bože, to je ten starý já, ta manželka Jobova, která stojí a říká: „Ó...“ Ale, Pane, nechť Job, ten věřící, přijde sem dnes ráno, a zcela zemře, bude pohřben ve vodách křtu, a kapky rosy, které přicházejí z nebe, Slovo Boží, praví, že umyje každý hřích a promine.

210 Jste křtěni ve jménu Ježíše Krista, ale v co? Odpuštění vašich hříchů. Hřích je odpuštěn ve jménu Ježíše Krista.

211 Nechť tedy, nechť Otče, jsou-li nemocní, nechť odejdou zdraví. Jsou-li zmrzačení, nechť odcházejí v síle Ducha svatého. Jestli byli hříšníci, nechť odejdou umytí a čisti. A tím, že vejdou, projeví se mechanika, a dynamika sestoupí seshora, Duch svatý, a odnese je pryč, Pane. Oživ jejich smrtelná těla, potom budeme mít ryzí nové jazyky, moc Boží, lásku nevyslovitelnou, milost umírání a žití, a zmrtvýchvstání Kristovo, těla, nevěsty, která Jej reprezentuje zde na zemi.

²¹² Otče, oni patří Tobě. Pozvedli své ruce, kázal jsem jim Slovo. Nyní, Otče, přijmi je, prosím, prosím o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Milujete Jej? Není On nádherný? Jste spokojeni z toho důvodu, že jste částí velikonočního zmrtvýchvstání, že jste povstali s Ním? Pozdvihněte své ruce! Jste zahrnuti.

²¹³ „Moje malé, malé děti,“ jak by řekl Pavel nechci jej napodobovat, ale s láskou „miluji vás.“ Hnal jsem se cestou, dělal jsem všechno možné, abych se sem dostal, a mohl k vám promluvit. Jel jsem pouští a sněhovými závějemi a tak dále, abych se sem dostal. My létáme v letadlech, vy jezdíte napříč celou zemí, abychom se mohli dostat a být pohromadě. Milujeme se vzájemně, jsme částí jeden druhého. Nedovolte nikdy satanovi, aby vám vnutil něco jiného! Jakožto část jeden druhého, jsme zároveň částí Jeho, jsme spoluobytelé Království, spolu vychutnáváme požehnání zmrtvýchvstání.

²¹⁴ A nyní (vidíte?), nyní jste už povstali. Když Bůh vzbudil Jej, vzbudil zároveň vás, Syn je nyní při tobě. A nyní rosteme do života rozkvětu, jako On, abychom zmrtvýchvstali v úplnosti v ten poslední den. Vaši kapacitu už máte nyní. Jak to můžeme vědět? Vaše duše jsou proměněny, cožpak ne? Vaše těla jsou podrobena v poslušnosti, zdali ne? Poslušnosti čemu? Nějaké církvi? Slovu, které je životem. Tehdy jste vzkříšeni z mrtvých.

²¹⁵ To jsou velikonoce s Ježíšem a se mnou. To jsou velikonoce s tebou a Ježíšem, a velikonoce s tebou, se mnou a Ježíšem. Jsme všichni Ježíš, ty a já jsme spolu vzbuzeni a povstaneme v den nejposlednější, i když náš duch opustí naše tělo, i když naše tělo zchátrá, snad se už promění v prach, snad bude upáleno, nebo bude kdesi na mořském dně Bible praví, že anděl vytil to své na moře, a vše co v něm umřelo, povstalo. Nic nás nemůže ukrýt ani oddělit od toho Boha, kterého tolik milujeme, který nás spolu vzkřísil.

²¹⁶ Bůh vám žehnej. Držel jsem vás zde velice dlouho. Jestli jsou někteří ještě telefonicky připojeni, a jistě jsou je to 50 centů za minutu, pak dnes ráno zaplatili pořádně, ale nebyl jsem s to ukončit ve stanovenou hodinu, musel jsem prostě pokračovat.

Nu, bude-li vůle Páně, přijdu večer opět, abych k vám promlouval. Kdybych nemohl, pak všichni budete vědět... doufám, že už nejsme na telefonu. Už nejsme na telefonu.

²¹⁷ Všichni jistě víte kam jedu, že ano? Do Afriky! Volal jsem po

tom dlouhou dobu, po celá léta jsem se tam pokoušel dostat. Nyní vidění, Duch Páně připravil cestu. Bylo mi řečeno, že když se o tom dozvěděli ti chudí domorodci, když jsem tam posledně nemohl přijít, že leželi na zemi den a noc a sténali a lkali a říkali: „Pane, čeho jsme se dopustili?“ celé tisíce. O těch lidech se věří, že ani nemají duši. Vidíte? A oni sténali a lkali: „Nedávej nám dopředu řádnou zprávu. Prosíme, nedělej to.“ Vidíte? Kdyby se tato víza tam náhodou dostala, mezi ty kazatele, pak by proti tomu ihned zakročili. Musím tedy cestovat jako lovec.

²¹⁸ Chystám se navštívit jistou královnu, která přivezla sedmnáct vagónů lidí do těch shromáždění. Chystám se tam jet a lovit na jejím území. A tak jedu, a pas a ostatní doklady mám vystavené na lovce, nikoliv kvůli náboženským bohoslužbám.

²¹⁹ Potom bych se tam měl setkat s jistým bratrem, který řekne: „Proč bys neudělal pro nás malé shromáždění?“ Stadióny jsou už pronajaty, i když se o tom neví. Vidíte? Ó, sláva! Modlete se, aby vůle Boží nenarazila na nějakou překážku, a moje duše, která lkala po Africe od dob, kdy jsem ji opustil, abych se tam mohl vrátit a potom přinést svědectví o velkém shromáždění.

²²⁰ A ode dneška se už asi s vámi neuvídím, dokud se nevrátím. Do 10. května nám už zůstává pouze několik dnů. Budete se za mne modlit? Pamatujte, nelze předvídat, na jaké těžkosti můžeme narazit, dokud tam nepříjedeme ze všech stran kouzelníci a démoni, a nemyslete si, že oni neví co činit. Vidíte? A je dobré vědět co je třeba mluvit, když se před nimi postavím. „Ale vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne.“

²²¹ Nyní zde leží nějaké kapesníčky. Drahý Bože, během toho dopoledního poselství o vzkříšení, když jsem tu stál, Pane, a dokazoval Slovem, že ta oživující moc je ve věřících dětech, a proto jsem přesvědčen o tom, a u víře že ta oživující moc proměnila můj život, a že tito lidé rovněž věří, Pane, i jejich životy doznaly proměny; a nyní se modlíme jeden za druhého.

²²² Vkládám nyní své ruce na tyto kapesníčky, a nechť Bůh, který oživil Ježíše Krista a vyvedl Jej zprostřed mrtvých, nechť ten Duch, který Jej vzbudil z mrtvých, přebývá v našich tělech. Duch, který byl v těle Elizea, poté co umřel, a nezůstalo nic než hromádka kostí, ale v nich byla ta oživující moc. Ruce apoštolů měly v sobě rovněž tuto oživující moc. Úmysly apoštolů, zrak apoštolů, jazyky věřících, vše bylo

prostoupěno oživující mocí, a zatím co vkládám na ně Slovo a své ruce, které představují vlastníka této oživující moci z milosti, necht' oživí každé jedno nemocné tělo, a necht' se znovu navrátí ke zdraví, Bože. Skrže jméno Ježíše Krista. Učiň to nejen kvůli těm šátečkům, ale kvůli lidem, nacházejícím se v obecenstvu pro každého, který trpí, pro tyto malé děti, starší lidi, kdokoliv to je, necht' ta oživující moc je oživí zrovna nyní v Ježíšově jménu. Amen.

²²³ Nu, kolik z vás obdrželo tuto oživující moc? Nu, vložme ruce jeden na druhého. Jeli tato oživující moc ve vás... Nu, je zde pouze jediná překážka, totiž vaše nevíra. Žena, která se dotkla Jeho roucha byla uzdravena, římský voják který Mu plival v tvář, šel do pekla. Vidíte? A tak oni mají - záleží tedy na tobě. Věříš tomu? Věříš tomu? Nu, přál bych si, abyste sklonili své hlavy a modlili se jeden za druhého. Jen se modlete. Řekněte: „Pane, tato osoba...“ Vidíte? Modlete se jeden za druhého.

²²⁴ Drahý Bože, činíme to ve jménu Ježíše Krista, tom jediném jménu daném lidem, skrže které mohou být zachráněni nebo uzdraveni. Tito lidé, kteří jsou spoluobyteli království, vlastníci oživující moci, oživ to v nich, Pane, právě nyní. A necht' Duch se přechází od orla k orlu, od Slova k Slovu, dokud se v těle každého z nás neprojeví plnost Ježíše Krista, kvůli duchovní, tělesné, nebo jakékoliv jiné potřebě, zatímco vkládáme své ruce jeden na druhého. Ve jménu Ježíše Krista.

